

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-99-04

Druk nr 3022
Warszawa, 19 czerwca 2004 r.

Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Dublinie dnia 27 września 1996 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Sprawiedliwości.

Z szacunkiem

(-) Marek Belka

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 27 września 1996 r. w Dublinie została sporządzona Konwencja odnosząca się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej.

Po zapoznaniu się z powyższą Konwencją w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- Rzeczpospolita Polska postanawia przystąpić do tej Konwencji,
- postanowienia Konwencji są ratyfikowane, przyjęte, potwierdzone i będą niezmiennie zachowywane, z uwzględnieniem oświadczeń dotyczących art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 3, art. 7 ust. 2, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2 i art. 18 ust. 4 powyższej Konwencji.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Dublinie dnia 27 września 1996 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Dublinie dnia 27 września 1996 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

wniosku o udzielenie zgody na ratyfikację Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej.

I. Geneza Konwencji

Konwencja odnosząca się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej sporządzona została w Dublinie, na podstawie art. K.3. Traktatu o Unii Europejskiej z Maastricht oraz w oparciu o akt Rady Unii Europejskiej nr 96/C 313 z dnia 27 września 1996 r. (opublikowany w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Nr C 313 z 23 października 1996 r.).

Podłożem przyjęcia Konwencji była potrzeba zdynamizowania obrotu prawnego w zakresie realizowania wniosków o ekstradycję Państw Członkowskich opartego, do roku 1996, na przepisach Europejskiej Konwencji o Ekstradycji Rady Europy z dnia 13 grudnia 1957 r. oraz Konwencji o uproszczonej procedurze ekstradycyjnej UE z dnia 10 marca 1995 r. Przyjęcie, mocą tej ostatniej, fragmentarycznych uproszczeń proceduralnych dało Państwom Członkowskim asumpt do poszukiwania nowych rozwiązań zmierzających do bardziej kompleksowego uregulowania problematyki ekstradycyjnej.

Procedura wprowadzona przez Konwencję z 1996 r. wpłynęła na poprawę współpracy prawnej Państw Członkowskich w zakresie realizowania ścigania w wymiarze ponadnarodowym i wykonywania wobec sprawców przestępstw orzeczeń o pozbawieniu wolności. Zmieniła również zasady funkcjonowania instytucji ekstradycji poprzez wydatne przyspieszenie procesu realizacji wniosków o wydanie, czyniąc instrument ten bardziej efektywnym. Pośrednio, przyjęcie Konwencji stanowiło również wyraz wzajemnego zaufania do systemów prawnych Państw Członkowskich w zakresie poszanowania praw człowieka, zwłaszcza zaś zdolności do zapewnienia osobom ściganym prawa do sprawiedliwego i uczciwego procesu.

Konwencję podpisały wszystkie Państwa Członkowskie Unii Europejskiej, natomiast ratyfikowało ją dotychczas 13 państw, w tym: Austria, Belgia, Niemcy, Dania, Hiszpania, Wielka Brytania, Grecja, Irlandia, Luksemburg, Holandia, Portugalia, Szwecja oraz Finlandia. Formalnie Konwencja nie weszła w życie, jednak w związku z oświadczeniami złożonymi przez te państwa, które ją ratyfikowały, jej postanowienia mogą być stosowane w ich wzajemnych stosunkach przed datą wejścia w życie Konwencji.

II. Cel i zakres Konwencji

Celem Konwencji jest wprowadzenie nowego, bardziej efektywnego modelu współpracy Państw Członkowskich w zakresie realizacji wniosków o wydawanie osób ściganych.

W realizacji opisanego wyżej celu, Konwencja:

- 1) wprowadza definicję przestępstw ekstradycyjnych – art. 2,
- 2) zobowiązuje Państwa Członkowskie do wydawania osób ściganych za udział w porozumieniu przestępczym lub związku mającym na celu popełnianie przestępstw – art. 3,
- 3) nakazuje Państwom Członkowskim wydawanie osób ściganych bez względu na fakt, że orzeczenie o pozbawieniu osoby ściganej wolności ma polegać na umieszczeniu w jednostce innej niż zakład penitencjarny – art. 4,
- 4) zakazuje Państwom Członkowskim powoływania się na polityczny charakter przestępstwa jako na podstawę odmowy wykonania wniosku o wydanie – art. 5,
- 5) zakazuje Państwom Członkowskim powoływania się na podatkowy, celny lub dewizowy charakter czynu jako na podstawę odmowy wykonania wniosku o wydanie – art. 6,

- 6) reguluje zagadnienie wydawania własnych obywateli innym Państwom Członkowskim – art. 7,
- 7) reguluje zagadnienie przedawnienia ścigania i wykonania kary – art. 8,
- 8) zakazuje wydawania osób objętych amnestią w państwie wezwanym – art. 9,
- 9) reguluje zagadnienie możliwości ścigania osoby wydanej za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę wydania – art. 10,
- 10) wprowadza instytucję domniemania zgody państwa wezwanego na niestosowanie zasady specjalności – art. 11,
- 11) reguluje kwestię dalszego wydawania osoby ściganej – art. 12,
- 12) nakazuje wskazanie organów centralnych właściwych w sprawach stosowania Konwencji oraz określa warunki przekazywania wniosków o wydanie oraz odnośnych dokumentów faksem – art. 13,
- 13) dopuszcza możliwość bezpośredniego komunikowania się organów sądowych państwa wzywającego i wezwanego – art. 14,
- 14) reguluje niektóre aspekty przewozu (tranzytu) osoby ściganej – art. 16.

Konwencja zawiera jedynie przepisy o charakterze proceduralnym. Mają one na celu ułatwienie Państwom Członkowskim wykonywania postanowień dwóch powołanych wyżej konwencji o ekstradycji, Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu z dnia 27 stycznia 1977 r., Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 19 czerwca 1990 r., pierwszego rozdziału Traktatu o ekstradycji i pomocy prawnej między Królestwem Belgii, Królestwem Holandii i Wielkim Księstwem Luksemburga z dnia 27 czerwca 1962 r. oraz Protokołu do niej z dnia 11 maja 1974 r., przez wprowadzenie pewnych nowych elementów modyfikujących dotychczasowe zasady ekstradycji (art. 1).

Zgodnie z art. 2 Konwencja ma zastosowanie do wniosków dotyczących przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności lub innym odpowiednim środkiem skutkującym pozbawieniem wolności, którego górna granica wynosi co najmniej 12 miesięcy w państwie wzywającym oraz co najmniej 6 miesięcy według prawa państwa wezwanego (przestępstwa ekstradycyjne). Przepis ten stanowi ponadto, że w sytuacji spełnienia warunku tzw. „podwójnej karalności”, o którym wyżej, państwo wezwane będzie również uprawnione do wydania osoby ściganej za przestępstwa nie zagrożone karą pozbawienia wolności tylko karą grzywny.

W art. 3-8 Konwencja wskazuje szereg okoliczności, których państwo wezwane nie może powołać jako podstawy odmowy wydania osoby ściganej. Należą do nich:

- popełnienie przez sprawcę czynu polegającego na udziale w porozumieniu lub związku mającym na celu popełnienie przestępstw (art. 3),
- pozbawienie osoby ściganej wolności w jednostce innej niż zakład penitencjarny (art. 4),
- polityczny charakter przestępstwa, w związku z którym żąda się wydania (art. 5),
- skarbowy charakter przestępstwa, w związku z którym żąda się wydania (art. 6),
- zakaz wydawania własnych obywateli zgodnie z prawem krajowym (art. 7) oraz
- upływ terminów przedawnienia ścigania i wykonania kary (art. 8).

W pierwszym przypadku Konwencja obliguje państwa – strony do wydawania sprawców czynów polegających na braniu udziału w porozumieniu lub związku mającym na celu popełnianie przestępstw, które w państwie wzywającym zagrożone są karą pozbawienia wolności albo innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności o górnej granicy co najmniej 12 miesięcy. Przeszkodą

do wydania nie może być okoliczność, że czyn taki nie stanowi przestępstwa według prawa państwa wezwanego. Obowiązek tego ostatniego państwa ogranicza się jednak do przypadków, w których celem porozumienia lub związku przestępczego jest popełnienie jednego z czynów określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu z dnia 27 stycznia 1977 r. (wzięcie zakładnika, posłużenie się bronią palną i materiałami wybuchowymi, stosowanie przemocy przeciwko życiu, wolności lub spowodowanie niebezpieczeństwa powszechnego dla życia ludzkiego) lub też jakiegokolwiek innego przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności lub innego podobnego środka, którego górna granica wynosi co najmniej 12 miesięcy, jeżeli czyn dotyczy handlu narkotykami, innych form zorganizowanej przestępczości lub też czynów popełnionych z użyciem przemocy przeciwko życiu, integralności cielesnej, wolności lub też stwarzających niebezpieczeństwo powszechne dla osób.

Zgodnie z art. 4 Konwencji nie można odmówić wydania osoby ściganej w celu przeprowadzenia przeciwko niej postępowania karnego, z tego powodu, że orzeczonej wobec niej środek polegający na pozbawieniu wolności ma być wykonywany w instytucji innej aniżeli penitencjarna.

Art. 5 ust. 1 Konwencji zakazuje z kolei traktowania jakichkolwiek czynów jako przestępstw politycznych, przestępstw z nimi związanych lub przestępstw popełnionych z motywów politycznych i w konsekwencji – odmowy wydania osoby ściganej z powołaniem na tego typu podstawę. Jednocześnie jednak przepis art. 5 ust. 2 zezwala na składanie przez państwa – strony oświadczeń co do stosowania ww. reguły jedynie w odniesieniu do przestępstw terrorystycznych ujętych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu (patrz wyżej), a także czynów polegających na wchodzeniu w porozumienie i zakładaniu związków przestępczych mających na celu popełnianie takich przestępstw.

Państwo wezwane nie może odmówić wydania również z uwagi na fakt, że żądanie dotyczy przestępstwa skarbowego, w sytuacji gdy prawo tego państwa

przewiduje inny podatek, cło lub też nie zawiera przepisów podatkowych, celnych, walutowych tego samego rodzaju, co prawo państwa wzywającego. Art. 6 Konwencji przewiduje bowiem w tym przypadku, że dla spełnienia warunku podwójnej karalności wystarczające jest, aby istniało „podobieństwo” w zakresie podstawowych znamion danego przestępstwa w prawie państwa wzywającego i wezwanego. Państwa – strony mogą jednak złożyć zastrzeżenie o niestosowaniu omawianego przepisu, z tym że w żadnym razie nie może ono dotyczyć przestępstw związanych z podatkiem akcyzowym, podatkiem VAT lub cłem.

Zgodnie z dyspozycją art. 7 ust. 1 Konwencji, nie można także odmówić wydania z powołaniem się na okoliczność, że wniosek dotyczy obywatela państwa wezwanego. Ust. 2 tego artykułu dopuszcza jednak złożenie w tej materii stosownego oświadczenia, w którym wydanie uzależnić można od spełnienia szeregu warunków lub też zadeklarować, że zakaz ekstradycji wskazanej kategorii osób ma charakter bezwzględny. Oświadczenie jest skuteczne przez okres 5 lat licząc od pierwszego dnia stosowania niniejszej Konwencji przez Państwo Członkowskie, które je złożyło i może być odnawiane na kolejne okresy pięcioletnie.

Następną okolicznością, na którą państwo wezwane nie może powołać się dla odmowy wydania osoby ściganej, jest upływ terminów przedawnienia ścigania oraz przedawnienia wykonania kary określany według jej prawa wewnętrznego (art. 8). Konwencja zezwala jednak na niestosowanie tego przepisu, jeżeli wniosek o wydanie dotyczy przestępstwa, w stosunku do którego państwo wezwane ma zapewnioną własną jurysdykcję.

Art. 9 Konwencji wskazuje z kolei, że wydanie jest niedopuszczalne w sytuacji, gdy czyn, którego wniosek dotyczy, objęty został amnestią w państwie wezwanym, a państwo wezwane było właściwe w zakresie ścigania tego przestępstwa.

W art. 10 Konwencji, przełamując zasadę specjalności, dopuszcza możliwość ścigania, sążenia lub wykonania orzeczenia wobec sprawcy za przestępstwa inne niż te, w związku z którymi nastąpiło wydanie, bez potrzeby uzyskania uprzedniej zgody państwa wezwanego. Instytucja ta ma zastosowanie do:

- ścigania przestępstw zagrożonych karami wolnościowymi,
- postępowań, w toku których nie ma potrzeby stosowania wobec osoby ściganej środków skutkujących pozbawieniem lub ograniczeniem wolności,
- wykonania orzeczeń w zakresie środków wolnościowych,
- ścigania, sążenia lub wykonania wszelkich orzeczeń skutkujących pozbawieniem lub ograniczeniem wolności pod warunkiem, że osoba ścigana w sposób wyraźny zrzekła się prawa do korzystania z zasady specjalności w odniesieniu do przestępstw popełnionych przed jej wydaniem.

Uzupełnieniem art. 10 jest art. 11 Konwencji stanowiący, że każde państwo ma możliwość złożenia oświadczenia, iż w każdym z przypadków z art. 10 można domniemywać jego zgody na niestosowanie zasady specjalności, chyba że w odniesieniu do konkretnego wniosku państwo to wyrazi odmienną wolę.

Art. 12 Konwencji dopuszcza dalszą ekstradycję osoby ściganej do innego niż wzywające Państwa Członkowskie, bez zgody państwa wezwanego. Państwa – strony mogą jednak złożyć oświadczenie o konieczności uzyskania takiej zgody (na podstawie art. 15 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji oraz art. 14 ust. 1 Traktatu Beneluksu), chyba że osoba ścigana wyrazi zgodę na wydanie lub oświadczy, że zrzeka się prawa do korzystania z zasady specjalności (art. 13 Konwencji o uproszczonej procedurze ekstradycyjnej).

Zgodnie z art. 13 Konwencji, każde Państwo Członkowskie obowiązane jest wyznaczyć organ centralny odpowiedzialny za przyjmowanie i przekazywanie wniosków o wydanie oraz innych stosownych dokumentów i korespondencji. W przedmiocie tym należy złożyć stosowne oświadczenie (art. 13 ust. 2).

Omawiany przepis dopuszcza możliwość przekazywania wskazanych dokumentów za pomocą faksu.

Art. 14 Konwencji przewiduje możliwość występowania o dodatkowe informacje związane z wnioskiem o wydanie, bezpośrednio przez i do organów sądowych lub innych organów właściwych Państw Członkowskich. Przepis ten stosuje się jedynie w razie złożenia stosownego oświadczenia oraz tylko pomiędzy tymi państwami, które je złożyły.

Zgodnie z art. 15 co do zasady, dokumenty ekstradycyjne nie muszą być uwierzytelniane, chyba że wyraźnie przewidują to przepisy niniejszej Konwencji, Europejskiej Konwencji o Ekstradycji lub też Traktatu Beneluksu. Dokumenty uwierzytelniają właściwe organy sądowe, które sporządziły oryginał lub wyznaczony organ centralny.

Art. 16 Konwencji wskazuje zakres informacji wystarczających do wykonania wniosku o przewóz osób ściganych przez terytorium Państwa Członkowskiego (tranzyt). Należą do nich: wskazanie tożsamości osoby ściganej, nakazu aresztowania lub innego podobnego orzeczenia lub orzeczenia podlegającego wykonaniu, opis, rodzaj czynu i jego kwalifikacja prawna oraz opis stanu faktycznego z podaniem czasu i miejsca. Wniosek o przewóz oraz odpowiedź mogą zostać przekazane w jakikolwiek sposób pozostawiający ślad na piśmie.

III. Stosunek prawa polskiego do uregulowań Konwencji

Związanie się przez Rzeczpospolitą Polską omawianą Konwencją nie wymaga wprowadzenia zmian w prawie polskim. Rozważenia wymagają jedynie zagadnienia uregulowane w obszarze prawa karnego procesowego.

Możliwość stosowania Konwencji na gruncie krajowej procedury karnej zapewniają w pewnym stopniu przepisy rozdziału 64 i 65 Kodeksu postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.). W zakresie nieuregulowanym wprost przepisami K.p.k. lub też w sytuacji, gdy

zachodzi ich niezgodność z Konwencją, możliwe będzie natomiast bezpośrednio stosowanie odpowiednich przepisów samej Konwencji zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 615 § 1 K.p.k. lub wyłączenie ich zastosowania poprzez złożenie stosownych oświadczeń.

Regulacje krajowe w zasadniczej mierze spełniają wymogi art. 2 Konwencji w zakresie charakterystyki przestępstw stanowiących podstawę wydania. Na podstawie tych regulacji polskie organy procesowe mogą bowiem zwracać się o dokonanie ekstradycji w każdej sprawie (przepisy rozdziału 64 nie nakładają w tej materii żadnych ograniczeń) oraz wykonać te wnioski ekstradycyjne innych państw, które spełniają wymóg podwójnej karalności i dotyczą czynów zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą jeden rok (art. 604 § 2 pkt 5 K.p.k.). W przypadku czynów niezagrażonych według prawa polskiego karą pozbawienia wolności, tylko grzywną, wydanie będzie natomiast możliwe w drodze bezpośredniego zastosowania art. 2 ust. 3 Konwencji, który w tym zakresie „wejdzie” w miejsce stosownych przepisów K.p.k.

Problemów nie nastęrczy również, przewidziana w art. 3 Konwencji, kwestia wydawania osób ściganych za czyny polegające na braniu udziału w porozumieniu lub związku mającym na celu popełnianie przestępstw. Z uwagi na to, że przepisy polskiego Kodeksu karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) penalizują takie zachowania w art. 258, Rzeczpospolita Polska jako państwo wezwane wykona wniosek o ekstradycję pochodzący od innego Państwa Członkowskiego.

Rzeczpospolita Polska, biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy K.p.k., nie odmówi również wydania osoby ściganej w celu przeprowadzenia przeciwko niej postępowania karnego, w przypadku orzeczenia wobec niej środka polegającego na pozbawieniu wolności w instytucji innej aniżeli penitencjarna (art. 4 Konwencji). Art. 604 K.p.k. wskazujący przypadki niedopuszczalności wydania, nie wskazuje tego rodzaju przesłanki jako podstawy odmowy.

W odniesieniu do zawartego w art. 5 Konwencji wymogu, aby państwa – strony nie mogły odmówić wykonania wniosku o wydanie z powołaniem się na polityczny charakter przestępstwa lub popełnienie go z przyczyn politycznych należy przede wszystkim zwrócić uwagę, że Konstytucja RP w art. 55 ust. 2 zakazuje ekstradycji osoby podejrzanej o popełnienie bez użycia przemocy przestępstwa z przyczyn politycznych, a Kodeks postępowania karnego w art. 604i § 2 pkt 6 przewiduje możliwość odmowy ekstradycji, jeżeli przestępstwo, którego dotyczy wniosek jest przestępstwem o charakterze politycznym.

Brak zgodności Konwencji z K.p.k. nie stanowi problemu, ponieważ zgodnie z art. 615 § 1 K.p.k. Konwencja w omawianym zakresie będzie stosowana z pierwszeństwem przed przepisami krajowymi.

Jeśli chodzi zaś o Konstytucję RP, to Konwencja przewiduje możliwość ograniczenia stosowania przewidzianego w niej zakazu odmowy wydawania osób ściganych z powołaniem się na polityczny charakter (motywy) przestępstwa wyłącznie do pewnych przestępstw terrorystycznych oraz przestępstw polegających na zawarciu porozumienia lub udziale w związku mającym na celu popełnianie przestępstw terrorystycznych. Skorzystanie z tej możliwości, poprzez złożenie oświadczenia przewidzianego w art. 5 ust. 2, w praktyce zapewni możliwość wykonywania pozostałych zobowiązań Konwencji w zgodzie z Konstytucją. Z tej ostatniej a contrario wynika bowiem dopuszczalność wydawania osób ściganych za przestępstwa popełnione z użyciem przemocy, nawet jeżeli są popełnione z przyczyn politycznych. Dlatego w omawianym zakresie niezbędne będzie złożenie oświadczenia, którego propozycję zamieszczono w dalszej części uzasadnienia.

Przepisy polskiego Kodeksu postępowania karnego w art. 604 § 2 pkt 6, jako fakultatywną przesłankę odmowy wydania wskazują również „skarbowy” charakter przestępstwa. W omawianym zakresie przepisy prawa polskiego nie są więc zgodne z art. 6 Konwencji. Ten ostatni przepis będzie się jednak stosować w tych okolicznościach bezpośrednio z pierwszeństwem przed

przepisami K.p.k. Wskazane przy tym będzie złożenie przewidzianego w art. 6 ust. 3 Konwencji oświadczenia, które skutkować będzie ograniczeniem zakresu stosowania art. 6 do przestępstw akcyzowych, celnych lub związanych z podatkiem od towarów i usług. Treść oświadczenia przedstawiono w końcowej części uzasadnienia.

Na gruncie prawa polskiego nie ma również podstaw do wypełniania, wynikającego z art. 7 Konwencji, zobowiązania do wydawania własnych obywateli. Bezwzględny zakaz w tym przedmiocie zawierają bowiem przepisy art. 55 ust. 1 Konstytucji oraz art. 604 § 1 pkt 1 K.p.k. Jak wskazano jednak wyżej, Konwencja przewiduje możliwość wyłączenia obowiązku wydawania własnych obywateli w drodze złożenia stosownego oświadczenia. Należy skorzystać z tej możliwości i złożyć takie oświadczenie – jego propozycję zamieszczono w końcowej części uzasadnienia.

Przepisy krajowe nie zapewniają także realizacji obowiązku wynikającego z art. 8 Konwencji dotyczącego zakazu odmowy wydania z powołaniem się na upływ terminów przedawnienia. Art. 604 § 1 pkt 3 K.p.k. wskazuje bowiem powołaną okoliczność jako negatywną przesłankę ekstradycyjną. To samo dotyczy art. 10 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji, której Polska jest stroną. Problem można jednak rozwiązać w drodze bezpośredniego stosowania art. 8 Konwencji z pierwszeństwem przed przepisami K.p.k. Istniała będzie przy tym możliwość ograniczenia w praktyce stosowania tego artykułu jedynie do tych przypadków, w których wniosek o ekstradycję dotyczyć będzie przestępstw nie objętych polską jurysdykcją – nie wymaga to składania żadnego oświadczenia ani zastrzeżenia.

Polskie przepisy nie regulują wprost wpływu amnestii na możliwość wykonania wniosku o ekstradycję. W tej sytuacji art. 9 Konwencji będzie stosowany wprost.

W odróżnieniu od art. 10 Konwencji przepisy art. 596 K.p.k. w każdym wypadku wymagają zgody państwa wydającego na ściganie danej osoby za inne przestępstwo niż to, w związku z którym nastąpiło wydanie. Powstałą

niezgodność wyeliminuje się poprzez bezpośrednie stosowanie przepisu art. 10 Konwencji. Złożenie przez Rzeczpospolitą Polską oświadczenia na zasadzie art. 6 ust. 3 Konwencji będzie skutkowało ograniczeniem stosowania art. 10 do tych jedynie przestępstw skarbowych, które wskazano w przedmiotowym oświadczeniu.

Przewidziane w art. 11 Konwencji domniemanie zgody państwa wezwanego na ściganie za inne przestępstwo niż to, w związku z którym nastąpiło wydanie uwarunkowane jest złożeniem stosownego oświadczenia. Ponieważ domniemanie tego rodzaju obce jest polskiemu porządkowi prawnemu, składanie takiego oświadczenia byłoby nieuzasadnione.

Przepisy prawa polskiego nie przewidują możliwości dalszego wydania osób ściganych bez zgody państwa wezwanego (art. 12 Konwencji), RP powinna zatem złożyć oświadczenie o zamiarze dalszego stosowania art. 15 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji, uzależniającego takie wydanie od zgody państwa wezwanego z wyjątkiem sytuacji, gdy osoba ścigana wyrazi zgodę na takie wydanie lub też zastosowanie będzie miał art. 13 Konwencji o uproszczonej procedurze ekstradycyjnej mówiący o możliwości zrzeczenia się przez tę osobę korzystania z zasady specjalności. Propozycję stosownego oświadczenia zamieszczono w końcowej części uzasadnienia.

Zgodnie z art. 13 Konwencji, jako organ centralny właściwy w przedmiocie przekazywania i otrzymywania wniosków o ściganie, należało wskazać Ministra Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej. Jego treść zaproponowano w dalszej części uzasadnienia.

Przepisy Konwencji przewidujące możliwość przekazywania dokumentów ekstradycyjnych faksem będą stosowane wprost.

Wprost będzie stosowany również art. 16 Konwencji przewidujący uproszczenia komunikowania się przy tranzycie dokonywanym w ramach stosowania procedury ekstradycyjnej.

IV. Potrzeba, cel oraz tryb związania się Konwencją przez Rzeczpospolitą Polską

Konwencja odnosząca się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 27 września 1996 r. była kolejnym krokiem, jaki uczyniły Państwa Członkowskie Unii Europejskiej w celu stworzenia mechanizmów pozwalających na zdynamizowanie obrotu prawnego w zakresie wydawania osób ściganych.

Obecnie Konwencja straciła istotnie na znaczeniu wobec przyjęcia, w dniu 13 czerwca 2002 r., Decyzji Ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedur przekazania między Państwami Członkowskimi. Ta ostatnia, w swoim założeniu, zastępuje w obrocie między Państwami Członkowskimi UE dotychczasowe procedury ekstradycyjne, w tym min. określone przez omawianą Konwencję.

Trzeba mieć jednak na uwadze, że zgodnie z oświadczeniami kilku państw złożonymi na podstawie ww. Decyzji Ramowej, do części spraw (dotyczących czynów popełnionych przed datą wskazaną w tych oświadczeniach) w dalszym ciągu stosować się będą dotychczasowe procedury ekstradycyjne, a nie procedura przewidziana przez Decyzję. Faktem jest również, że do chwili obecnej część państw nie dokonała jeszcze implementacji Decyzji Ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedur przekazania między Państwami Członkowskimi, w związku z czym obecnie w dalszym ciągu muszą one stosować Konwencję. Chociaż więc nie należy spodziewać się, że Konwencja znajdzie w praktyce szerokie zastosowanie, istnieją merytoryczne argumenty przemawiające za związaniem się nią przez Polskę.

Wskazać również należy, że obowiązek związania się przez Rzeczpospolitą Polską omawianą Konwencją wynika wprost z postanowień Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej (...) do Unii Europejskiej z dnia 16 kwietnia 2003 r. W akcie tym Polska zobowiązała się do związania po

akcesji (art. 3 pkt 4) konwencjami z dziedziny wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, których nie można oddzielić od osiągnięcia celów Traktatu UE, a które do dnia przystąpienia zostały otwarte do podpisu przez obecne Państwa Członkowskie, a także do tych, które zostały przygotowane przez Radę zgodnie z Tytułem VI Traktatu UE i których przyjęcie Rada zaleciła Państwom Członkowskim.

W wykonaniu powyższego zobowiązania ratyfikowanie Konwencji o ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej jest nieodzowne.

Ratyfikacja Konwencji powinna odbywać się w trybie przewidzianym w art. 89 ust. 1 Konstytucji RP, bowiem dotyczy ona wolności obywatelskich oraz zagadnień regulowanych w ustawie (pkt 2 i 5 ww. art. 89 ust. 1 Konstytucji). Wśród tych pierwszych wskazać można wolności, o których mowa w art. 41, 42, 55 Konstytucji RP. Materia ustawowa, której dotyczy Konwencja zawarta jest głównie w ustawie – Kodeks postępowania karnego.

Państwa przystępujące do Konwencji nie podpisują jej, tylko od razu składają swoje dokumenty ratyfikacyjne – przystąpienia (art. 19 Konwencji).

Składając dokumenty ratyfikacyjne dotyczące przedmiotowej Konwencji, Polska powinna złożyć następujące oświadczenia:

1. Oświadczenie z art. 5 ust. 2

„Na podstawie art. 5 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że będzie stosować art. 5 ust. 1 tylko w stosunku do przestępstw określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu oraz przestępstw kwalifikowanych jako porozumienie lub związek, odpowiadający opisowi zachowań wymienionych w art. 3 ust. 4 Konwencji i mających na celu popełnienie jednego lub więcej przestępstw, określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu.”

2. Oświadczenie z art. 6 ust. 3

„Na podstawie art. 6 ust. 3 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że zezwoli na ekstradycję w związku z popełnieniem przestępstwa skarbowego tylko w przypadku popełnienia czynów, które mogą stanowić przestępstwo akcyzowe, celne lub związane z podatkiem od towarów i usług.”

3. Oświadczenie z art. 7 ust. 2

„Na podstawie art. 7 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że zgodnie z art. 55 ust. 1 Konstytucji, ekstradycja obywateli polskich jest zakazana, w związku z czym w każdym przypadku odmówi wykonania wniosków zawierających żądanie ich wydania.”

4. Oświadczenie z art. 12 ust. 2

„Na podstawie art. 12 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że będzie nadal stosować art. 15 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji, chyba że inaczej stanowi art. 13 Konwencji o uproszczonej procedurze ekstradycyjnej między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej lub gdy osoba, której wydania zażądano wyraziła zgodę na dalsze wydanie.”

5. Oświadczenie z art. 13 ust. 2

„Na podstawie art. 13 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że wyznacza Ministerstwo Sprawiedliwości jako organ centralny odpowiedzialny za przekazywanie i otrzymywanie wniosków o ekstradycję, o których mowa w art. 13 ust. 1.”

6. Oświadczenie z art. 18 ust. 4

„Na podstawie art. 18 ust. 4 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że do momentu wejścia w życie Konwencji będzie ona stosowana w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, po upływie 90 dni od daty złożenia dokumentu ratyfikacyjnego przez Rzeczpospolitą Polską.”

Związanie się Konwencją nie spowoduje żadnych obciążeń finansowych dla budżetu państwa.

**KONWENCJA ODNOSZĄCA SIĘ DO EKSTRADYCJI MIĘDZY PAŃSTWAMI
CZŁONKOWSKIMI UNII EUROPEJSKIEJ** ustanowiona na podstawie art. K. 3
Traktatu o Unii Europejskiej

WYSOKIE UKŁADAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej,

POWOŁUJĄC SIĘ na Akt Rady Unii Europejskiej z dnia 27 września 1996 roku;

PRAGNĄC usprawnić współpracę sądową w sprawach karnych między Państwami Członkowskimi zarówno w zakresie ścigania, jak i wykonywania orzeczeń;

UZNAJĄC znaczenie ekstradycji w dziedzinie współpracy prawnej przy realizacji tych celów;

PODKREŚLAJĄC, że we wspólnym interesie Państw Członkowskich leży zapewnienie skutecznego i szybkiego postępowania ekstradycyjnego w takim zakresie, w jakim ich systemy sprawowania rządów opierają się na zasadach demokratycznych i w jakim Państwa Członkowskie przestrzegają zobowiązań nałożonych na nie na mocy Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 roku;

DAJĄC WYRAZ zaufaniu do organizacji i funkcjonowania systemów prawnych Państw Członkowskich, a także do zdolności zapewnienia przez nie prawa do sprawiedliwego procesu;

MAJĄC NA UWADZE, że aktem z dnia 10 marca 1995 roku Rada ustanowiła Konwencję o uproszczonej procedurze ekstradycyjnej między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej;

BIORĄC POD UWAGĘ znaczenie zawarcia między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej Konwencji uzupełniającej Europejską konwencję o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 roku, jak również inne konwencje obowiązujące w tej dziedzinie;

UZNAJĄC, że postanowienia tych konwencji mają zastosowanie we wszystkich kwestiach nie uregulowanych postanowieniami niniejszej Konwencji,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1
Postanowienia ogólne

1. Niniejsza Konwencja ma na celu uzupełnienie postanowień i ułatwienie stosowania między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej:

— Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 roku (zwanej dalej Europejską konwencją o ekstradycji),

— Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu z dnia 27 stycznia 1977 roku (zwanej dalej Europejską konwencją o zwalczaniu terroryzmu),

— Konwencji z dnia 19 czerwca 1990 roku Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku o stopniowym znoszeniu kontroli na wspólnych granicach w stosunkach między Państwami Członkowskimi, będącymi stronami tej Konwencji, a także:

— rozdziału I Traktatu o ekstradycji i pomocy prawnej w sprawach karnych, zawartego w dniu 27 czerwca 1962 roku między Królestwem Belgii, Wielkim Księstwem Luksemburga i Królestwem Niderlandów, zmienionego Protokołem z dnia 11 maja 1974 roku (zwanego dalej Traktatem Beneluksu) w stosunkach między Państwami Członkowskimi Gospodarczej Unii Beneluksu.

2. Postanowienia ust. 1 nie stoją na przeszkodzie stosowaniu bardziej korzystnych postanowień zawartych w umowach dwu- lub wielostronnych obowiązujących między Państwami Członkowskimi, ani też - zgodnie z art. 28 ust. 3 Europejskiej konwencji o ekstradycji - rozwiązań w zakresie ekstradycji uzgodnionych na podstawie ujednoczonych lub opartych na wzajemności przepisów prawnych przewidujących wykonywanie na terytorium Państwa Członkowskiego nakazów aresztowania wydanych na terytorium innego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 2

Przestępstwa ekstradycyjne

1. Podstawę wydania stanowią przestępstwa zagrożone według prawa wzywającego Państwa Członkowskiego karą pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej dwunastu miesięcy oraz według prawa wezwanego Państwa Członkowskiego karą pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej sześciu miesięcy.

2. Nie można odmówić wydania na tej podstawie, że prawo wezwanego Państwa Członkowskiego nie przewiduje tego samego rodzaju środka skutkującego pozbawieniem wolności jak prawo wzywającego Państwa Członkowskiego.

3. Postanowienia art. 2 ust. 2 Europejskiej konwencji o ekstradycji i art. 2 ust. 2 Traktatu Beneluksu stosuje się również do przestępstw, które są zagrożone karami grzywny.

Artykuł 3

Porozumienie przestępcze i związek mający na celu popełnianie przestępstw

1. Jeżeli przestępstwo stanowiące podstawę wniosku o wydanie jest według prawa wzywającego Państwa Członkowskiego kwalifikowane jako porozumienie przestępcze lub związek mający na celu popełnianie przestępstw i jest zagrożone karą pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej dwunastu miesięcy, wydania nie można odmówić na tej podstawie, że prawo wezwanego Państwa Członkowskiego nie traktuje tych samych czynów jako przestępstw, jeżeli porozumienie lub związek przestępczy mają na celu popełnienie:

a) jednego lub więcej przestępstw określonych w art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, lub

b) wszelkich innych przestępstw, zagrożonych karą pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej dwunastu miesięcy, związanych z handlem narkotykami i innymi formami przestępczości zorganizowanej lub innymi czynami popełnionymi z użyciem przemocy przeciwko życiu, integralności fizycznej lub wolności osoby lub też stwarzającymi niebezpieczeństwo powszechne dla osób.

2. W celu określenia, czy porozumienie lub związek przestępczy mają na celu popełnienie jednego z przestępstw określonych w ust. 1 pkt. a) lub b) niniejszego artykułu, wezwane Państwo Członkowskie weźmie pod uwagę informacje zamieszczone w nakazie aresztowania lub w dokumencie mającym taką samą moc prawną, lub też w orzeczeniu skazującym osobę, o której wydanie wystąpiono, jak również opis przestępstwa, o którym mowa w art. 12 ust. 2 pkt. b) Europejskiej konwencji o ekstradycji lub w art. 11 ust. 2 pkt. b) Traktatu Beneluksu.

3. Dokonując powiadomienia określonego w art. 18 ust. 2, każde Państwo Członkowskie może oświadczyć, że zastrzega sobie prawo do niestosowania postanowień ust. 1 lub stosowania go pod ściśle określonymi warunkami.

4. Każde Państwo Członkowskie, które złożyło zastrzeżenie zgodnie z ust. 3, uzna za podstawę wydania, zgodnie z postanowieniami art. 2 ust. 1, zachowanie każdej osoby, która przyczynia się do popełnienia przez grupę osób działających w tym samym celu, jednego lub więcej przestępstw noszących znamiona działalności terrorystycznej w rozumieniu art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, handlu narkotykami i innych form przestępczości zorganizowanej lub czynów z użyciem przemocy przeciwko życiu, integralności fizycznej lub wolności osoby, lub stwarzających niebezpieczeństwo powszechne dla osób, zagrożonych karą pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności, których górna granica wynosi co najmniej dwanaście miesięcy nawet w przypadku, gdy osoba ta nie uczestniczy bezpośrednio w popełnieniu jednego lub więcej takich przestępstw; udział takiej osoby musi być umyślny, ze świadomością celu i ogólnej działalności przestępczej grupy, albo zamiaru popełnienia przez grupę jednego lub więcej takich przestępstw.

Artykuł 4

Orzeczenie o pozbawieniu wolności w innym miejscu niż zakład penitencjarny

Nie można odmówić wydania w celu przeprowadzenia postępowania karnego na tej podstawie, że wniosek oparty jest, zgodnie z postanowieniami art. 12 ust. 2 pkt. a) Europejskiej konwencji o ekstradycji lub art. 11 ust. 2 pkt. a) Traktatu Beneluksu, na orzeczeniu organu sądowego wzywającego Państwa Członkowskiego o pozbawieniu danej osoby wolności poprzez umieszczenie jej w innym miejscu niż zakład penitencjarny.

Artykuł 5

Przestępstwa polityczne

1. Dla celów niniejszej Konwencji żadne przestępstwo nie będzie uważane przez wezwane Państwo Członkowskie za przestępstwo polityczne, przestępstwo związane z przestępstwem politycznym lub przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

2. Każde Państwo Członkowskie może w drodze powiadomienia, o którym mowa w art. 18 ust. 2 niniejszej złożyć oświadczenie, że stosować będzie postanowienia ustępu 1 jedynie w odniesieniu do:

a) przestępstw określonych w art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu,

b) przestępstw kwalifikowanych jako porozumienie lub związek, odpowiadających opisowi zachowań wymienionych w art. 3 ust. 4 niniejszej Konwencji i mających na celu popełnienie jednego lub więcej przestępstw określonych w art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu.

3. Postanowienia art. 3 ust. 2 Europejskiej konwencji o ekstradycji i art. 5 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu pozostają w mocy.

4. Zastrzeżenia zgłoszone zgodnie z art. 13 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu nie mają zastosowania do ekstradycji między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 6

Przestępstwa skarbowe

1. W zakresie materii podatkowej, celnej i dewizowej, wydanie na warunkach przewidzianych w niniejszej Konwencji, Europejskiej konwencji o ekstradycji i Traktacie Beneluksu, powinno nastąpić także w odniesieniu do czynów, które według prawa wezwanego Państwa Członkowskiego stanowią przestępstwa o podobnym charakterze.

2. Nie można odmówić wydania na tej podstawie, że prawo wezwanego Państwa Członkowskiego nie przewiduje tego samego rodzaju opłaty lub podatku albo nie reguluje w ten sam sposób opłat, podatków, ceł i obrotu dewizowego jak prawo

wzywającego Państwa Członkowskiego.

3. Każde Państwo Członkowskie w drodze powiadomienia określonego w art. 18 ust. 2, może oświadczyć, że wyrazi zgodę na wydanie w związku z przestępstwem skarbowym tylko w przypadku popełnienia czynów polegających na dokonaniu lub zaniechaniu, które mogą stanowić przestępstwo akcyzowe, celne lub związane z podatkiem od towarów i usług.

Artykuł 7

Ekstradycja własnych obywateli

1. Nie można odmówić wydania na tej podstawie, że osoba, której dotyczy wniosek, jest obywatelem wezwanego Państwa Członkowskiego w rozumieniu art. 6 Europejskiej konwencji o ekstradycji.

2. Każde Państwo Członkowskie w drodze powiadomienia określonego w art. 18 ust. 2, może złożyć oświadczenie, że nie wyrazi zgody na wydanie swoich obywateli lub że wyrazi zgodę jedynie pod pewnymi określonymi warunkami.

3. Każde zastrzeżenie, o którym mowa w ust. 2, ważne jest przez okres pięciu lat, począwszy od pierwszego dnia obowiązywania niniejszej Konwencji w stosunku do Państwa Członkowskiego, które je złożyło. Jednakże zastrzeżenie może być odnawiane na kolejne okresy tej samej długości.

Na dwanaście miesięcy przed datą wygaśnięcia zastrzeżenia, depozytariusz informuje o tym fakcie Państwo, które je złożyło.

Najpóźniej na trzy miesiące przed upływem każdego pięcioletniego okresu, Państwo Członkowskie powiadamia depozytariusza o utrzymaniu swojego zastrzeżenia, o zmianie idącej w kierunku złagodzenia warunków wydania, albo o jego wycofaniu.

W wypadku braku powiadomienia, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, depozytariusz informuje zainteresowane Państwo Członkowskie, że złożone przez nie zastrzeżenie ulega automatycznemu przedłużeniu na okres sześciu miesięcy, przed upływem którego wymienione powyżej Państwo Członkowskie powinno dokonać powiadomienia. Niezłożenie powiadomienia w tym terminie pociąga za sobą wygaśnięcie zastrzeżenia.

Artykuł 8

Przedawnienie

1. Nie można odmówić wydania na tej podstawie, że według ustawodawstwa wezwanego Państwa Członkowskiego nastąpiło przedawnienie ścigania lub karalności.

2. Wezwane Państwo Członkowskie może nie stosować postanowień ust. 1 w wypadku, gdy wniosek o wydanie obejmuje czyny podlegające jurysdykcji tego Państwa Członkowskiego zgodnie z jego prawem karnym.

Artykuł 9 Amnestia

Nie można udzielić zgody na wydanie za przestępstwo objęte amnestią w wezwanym Państwie Członkowskim, jeżeli Państwo to było właściwe do ścigania tego przestępstwa zgodnie z jego prawem karnym.

Artykuł 10 Przestępstwa inne niż te, które stanowią podstawę wniosku o wydanie

1. Za przestępstwa popełnione przed wydaniem, inne niż te, które stanowiły podstawę wniosku, osoba wydana może bez konieczności uzyskania zgody wezwanego Państwa Członkowskiego:

a) być ścigana lub karana za przestępstwa nie zagrożone karą pozbawienia wolności,

b) być ścigana lub karana, jeżeli w wyniku postępowania karnego nie dochodzi do zastosowania środka ograniczającego jej wolność osobistą,

c) podlegać karze lub środkowi nie polegającemu na pozbawieniu wolności, w tym karze grzywny albo zastępczej karze, nawet jeżeli może ona ograniczać jej wolność osobistą,

d) być ścigana, karana, zatrzymana w celu wykonania kary lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności lub podlegać jakiegokolwiek ograniczeniu jej wolności osobistej, jeżeli po jej przekazaniu zrzecnie się ona korzystania z zasady specjalności w odniesieniu do konkretnych przestępstw popełnionych przed jej wydaniem.

2. Zrzeczenie się przez osobę wydaną korzystania z zasady specjalności wymienionej w ust. 1 pkt. d) dokonuje się przed właściwymi organami sądowymi wzywającego Państwa Członkowskiego i podlega zaprotokołowaniu zgodnie z przepisami prawa wewnętrznego tego Państwa.

3. Każde Państwo Członkowskie podejmuje konieczne środki w celu zapewnienia, aby zrzeczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt. d), było dokonane w warunkach, które świadczą o tym, że osoba ta wyraziła zgodę dobrowolnie i z pełną świadomością wynikających z tego skutków. W tym celu osobie wydanej przysługuje prawo do skorzystania z pomocy obrońcy.

4. W razie złożenia przez wezwane Państwo Członkowskie oświadczenia zgodnie z art. 6 ust. 3, postanowień ust. 1 pkt. a), b) i c) niniejszego artykułu nie stosuje się w odniesieniu do przestępstw skarbowych z wyjątkiem przestępstw określonych w art. 6 ust. 3.

Artykuł 11 Domniemanie zgody wezwanego Państwa Członkowskiego

Dokonując powiadomienia, o którym mowa w art. 18 ust. 2 lub w jakimkolwiek innym momencie, każde Państwo Członkowskie może złożyć oświadczenie, że w jego stosunkach z innymi Państwami Członkowskimi, które złożyły oświadczenie tej samej treści, zgoda przewidziana w art. 14 ust. 1 pkt. a) Europejskiej konwencji o ekstradycji i w art. 13 ust. 1 pkt. a) Traktatu Beneluxu będzie uznawana za udzieloną, chyba że w konkretnej sprawie postanowi się inaczej.

Jeżeli w konkretnej sprawie Państwo Członkowskie wskazało, że jego zgoda nie może być uznana za udzieloną, stosuje się art. 10 ust. 1.

Artykuł 12

Dalsza ekstradycja do innego Państwa Członkowskiego

1. Artykułu 15 Europejskiej konwencji o ekstradycji i artykułu 14 ust. 1 Traktatu Beneluxu nie stosuje się do wniosków o dalsze wydanie z jednego Państwa Członkowskiego do innego Państwa Członkowskiego.

2. Dokonując powiadomienia, o którym mowa w art. 18 ust. 2, Państwo Członkowskie może złożyć oświadczenie, że stosuje się art. 15 Europejskiej konwencji o ekstradycji i art. 14 ust. 1 Traktatu Beneluxu, jeżeli art. 13 Konwencji o uproszczonej procedurze ekstradycyjnej między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej nie stanowi inaczej lub jeżeli osoba, której to dotyczy, wyraża zgodę na dalsze wydanie do innego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 13

Organ centralny i przekazywanie dokumentów telefaksem

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza organ centralny lub, jeżeli wymaga tego jego system konstytucyjny, organy centralne odpowiedzialne za przekazywanie i otrzymywanie wniosków o wydanie i wymaganych dokumentów towarzyszących tym wnioskom, jak również wszelkiej innej urzędowej korespondencji odnoszącej się do wniosków o wydanie, jeżeli niniejsza Konwencja nie stanowi inaczej.

2. Dokonując powiadomienia, o którym mowa w art. 18 ust. 2, każde Państwo Członkowskie określa organ lub organy, które zostały wyznaczone na mocy ust. 1 niniejszego artykułu. Informuje też depozytariusza o wszystkich zmianach dotyczących wyznaczonych organów.

3. Wniosek o wydanie i dokumenty, o których mowa w ust. 1, mogą być przekazywane telefaksem. Każdy organ centralny zostanie wyposażony w urządzenie do przekazywania i otrzymywania dokumentów tą drogą i ma obowiązek zapewnić właściwe funkcjonowanie tego urządzenia.

4. W celu zapewnienia autentyczności i poufności przekazu należy zainstalować,

przy telefaksie organu centralnego, urządzenie kodujące, gdy telefaks wykorzystywany jest dla celów tego artykułu.

Państwa Członkowskie porozumieją się odnośnie praktycznych warunków stosowania postanowień niniejszego artykułu.

5. W celu zapewnienia autentyczności dokumentów ekstradycyjnych organ centralny wzywającego Państwa Członkowskiego poświadcza w swoim wniosku ekstradycyjnym zgodność z oryginałem załączonych do niego dokumentów, oraz dokonuje numeracji stron. W razie zakwestionowania tej zgodności przez wezwane Państwo Członkowskie, jego organ centralny jest uprawniony do zwrócenia się do organu centralnego wzywającego Państwa Członkowskiego o przekazanie oryginałów dokumentów lub ich uwierzytelnionych odpisów w rozsądnym terminie drogą dyplomatyczną lub też w inny uzgodniony sposób.

Artykuł 14

Informacje dodatkowe

Dokonując powiadomienia, o którym mowa w art. 18 ust. 2 lub w innym dowolnym momencie, każde Państwo Członkowskie może złożyć oświadczenie, że w stosunkach z innymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, organy sądowe lub inne właściwe organy tych Państw Członkowskich mogą, o ile zachodzi taka potrzeba, zwracać się bezpośrednio do jego organów sądowych lub do innych właściwych organów prowadzących postępowanie karne wobec osób, w stosunku do których złożono wnioski o wydanie, w celu uzyskania dodatkowych informacji zgodnie z art. 13 Europejskiej konwencji o ekstradycji lub art. 12 Traktatu Beneluksu.

W chwili złożenia tego oświadczenia Państwo Członkowskie wskaże swoje organy sądowe lub inne właściwe organy upoważnione do udzielania i uzyskiwania dodatkowych informacji.

Artykuł 15

Uwierzytelnianie

Wszelkie dokumenty, odpisy dokumentów przekazywanych dla potrzeb wydania są zwolnione z obowiązku uwierzytelniania i innych formalności, chyba że niniejsza Konwencja, Europejska konwencja o ekstradycji i Traktat Beneluksu stanowią inaczej. W tym ostatnim wypadku odpisy dokumentów uważa się za uwierzytelnione, jeżeli ich zgodność została potwierdzona przez organy sądowe, które wydały oryginał, lub przez organ centralny wymieniony w art. 13.

Artykuł 16

Przewóz

Do przewozu, w warunkach przewidzianych w art. 21 Europejskiej konwencji o ekstradycji i art. 21 Traktatu Beneluksu, przez terytorium Państwa Członkowskiego do innego Państwa Członkowskiego stosuje się następujące postanowienia:

a) informacje zawarte we wniosku o przewóz muszą być wystarczające dla umożliwienia Państwu Członkowskiemu, przez które ma nastąpić przewóz, ocenę wniosku i podjęcie wobec osoby wydanej środków przymusu koniecznych do przewozu.

W tym celu za wystarczające uznaje się następujące informacje:

- tożsamość osoby wydanej,
- informacja o wydanym nakazie aresztowania lub dokumencie posiadającym taką samą moc prawną albo wyroku podlegającym wykonaniu,
- rodzaj i kwalifikacja prawna przestępstwa,
- opis okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym czas i miejsce;

b) wniosek o przewóz oraz informacje przewidziane w pkt. a) mogą być kierowane do Państwa Członkowskiego, przez terytorium którego ma nastąpić przewóz, w każdy sposób pozostawiający ślad na piśmie. Państwo Członkowskie, przez terytorium którego ma nastąpić przewóz, powiadamia o swojej decyzji w ten sam sposób;

c) w wypadku korzystania z drogi lotniczej bez przewidzianego międzylądowania, w razie nieplanowego lądowania, wzywające Państwo Członkowskie przekazuje Państwu, przez terytorium którego przewóz ma nastąpić, informacje przewidziane w pkt. a);

d) z zastrzeżeniem postanowień niniejszej Konwencji, a w szczególności jej art. 3, 5 i 7, stosuje się postanowienia art. 21 ust. 1, 2, 5 i 6 Europejskiej konwencji o ekstradycji, jak również art. 21 ust. 1 Traktatu Beneluksu.

Artykuł 17

Zastrzeżenia

Żadne zastrzeżenie do postanowień niniejszej Konwencji nie jest dopuszczalne z wyjątkiem tych, które wyraźnie są przez nią przewidziane.

Artykuł 18

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie zgodnie z obowiązującymi w tych państwach wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa Członkowskie w drodze powiadomienia informują Sekretarza

Generalnego Rady Unii Europejskiej o zakończeniu procedur wymaganych przez ich normy konstytucyjne dla przyjęcia niniejszej Konwencji.

3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie 90 dni od daty powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, przez państwo, które będąc Państwem Członkowskim Unii Europejskiej w chwili przyjęcia przez Radę aktu ustanawiającego niniejszą Konwencję, jako ostatnie dopełniło tej formalności.

4. Do czasu wejścia w życie niniejszej Konwencji każde Państwo Członkowskie może w momencie dokonywania powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, lub w każdym innym czasie, złożyć oświadczenie, że stosować będzie postanowienia tej Konwencji w stosunkach z innymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie. Oświadczenia te stają się wiążące po upływie 90 dni od daty ich złożenia.

5. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie tylko do wniosków przekazanych po dacie jej wejścia w życie lub po rozpoczęciu jej stosowania w stosunkach między wezwanym Państwem Członkowskim a wzywającym Państwem Członkowskim.

Artykuł 19

Przystąpienie nowych Państw Członkowskich

1. Konwencja niniejsza jest otwarta do przystąpienia dla każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej.

2. Tekst niniejszej Konwencji w języku państwa przystępującego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.

3. Dokumenty przystąpienia składane są depozytariuszowi.

4. W stosunku do każdego przystępującego państwa niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie 90 dni od dnia złożenia dokumentu przystąpienia lub z dniem wejścia w życie niniejszej Konwencji, jeśli nie weszła ona jeszcze w życie po upływie wymienionego okresu 90 dni.

5. Jeżeli niniejsza Konwencja nie weszła jeszcze w życie w dniu złożenia dokumentu przystąpienia, w stosunku do Państw Członkowskich przystępujących do Konwencji stosuje się postanowienia art. 18 ust. 4.

Artykuł 20

Depozytariusz

1. Depozytariuszem niniejszej Konwencji jest Sekretarz Generalny Unii Europejskiej.

2. Depozytariusz dokonuje publikacji w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich informacji o postępach w przyjmowaniu i przystępowaniu, oświadczeniach i zastrzeżeniach, jak również o wszelkich powiadomieniach odnoszących się do niniejszej Konwencji.

Na dowód powyższego, niżej wymienieni Pełnomocnicy, złożyli swoje podpisy.

Sporządzono w językach: duńskim, holenderskim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim, i szwedzkim, przy czym każdy tekst jest jednakowo autentyczny, w jednym egzemplarzu oryginalnym, który zostaje złożony w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej. Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej przekaże uwierzytelnione kopie Konwencji każdemu z Państw Członkowskich.

ANEKS

Wspólne oświadczenie w sprawie prawa azylu

Państwa Członkowskie oświadczają, że niniejsza Konwencja nie może naruszać przepisów prawa azylu uznanego przez ich konstytucje ani stosowania przez te Państwa Członkowskie postanowień Konwencji o statusie uchodźców z dnia 28 lipca 1951 roku, uzupełnionej Konwencją o statusie bezpaństwowców z dnia 28 września 1954 roku i Protokołem o statusie uchodźców z dnia 31 stycznia 1967 roku.

Oświadczenie złożone przez Danię, Finlandię i Szwecję odnośnie do artykułu 7 niniejszej Konwencji

Dania, Finlandia i Szwecja potwierdzają, zgodnie z tym, co przekazały w trakcie negocjacji w celu ich przystąpienia do Konwencji z Schengen, że nie będą stosować w stosunku do innych Państw Członkowskich, które zapewnią takie samo traktowanie, oświadczeń złożonych do art. 6 ust. 1 Europejskiej konwencji o ekstradycji jako podstawy odmowy wydania rezydentów z państw nienordyckich.

Oświadczenie dotyczące definicji pojęcia "obywatele"

1. Rada bierze pod uwagę zobowiązanie Państw Członkowskich do stosowania Konwencji Rady Europy z dnia 21 marca 1983 roku o przekazywaniu osób skazanych w odniesieniu do obywateli każdego z Państw Członkowskich w rozumieniu art. 3 ust. 4 wymienionej powyżej Konwencji.

2. Zobowiązanie Państw Członkowskich, o którym mowa w ust. 1, nie narusza stosowania postanowień art. 7 ust. 2 niniejszej Konwencji.

Oświadczenie Grecji odnośnie artykułu 5

Grecja interpretuje artykuł 5 w świetle postanowień ustępu 3 tego samego artykułu. Taka interpretacja zapewnia zgodność z zasadami konstytucji Grecji, która:

— wyraźnie zakazuje wydawania cudzoziemca ściganego za działalność w obronie wolności,

— rozróżnia przestępstwa polityczne oraz tzw. przestępstwa mieszane, w stosunku do których nie są przewidziane takie same przepisy jak w przypadku przestępstw politycznych.

Oświadczenie Portugalii dotyczące wniosków o wydanie, których podstawą są przestępstwa zagrożone karą dożywotniego pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności

Po złożeniu zastrzeżenia do Europejskiej konwencji o ekstradycji z 1957 roku, zgodnie z którym Portugalia odmawia wydania osób poszukiwanych w związku z przestępstwem zagrożonym karą dożywotniego pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności, Portugalia oświadcza, że jeżeli występuje się o wydanie za przestępstwo zagrożone karą dożywotniego pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności, wyrazi zgodę na wydanie - zgodnie z odpowiednimi postanowieniami swojej Konstytucji interpretowanymi w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego Portugalii - wyłącznie wtedy, gdy uzna za wystarczające zapewnienia udzielone przez wzywające Państwo Członkowskie, że będzie ono popierać, zgodnie ze swoim prawem krajowym i praktyką wykonywania orzeczeń, zastosowanie wszelkich środków zmierzających do ułaskawienia, do których osoba podlegająca wydaniu może uprawniona.

Portugalia podtrzymuje ważność zobowiązań wynikających z obowiązujących umów międzynarodowych, których jest stroną, a w szczególności z art. 5 Konwencji w sprawie przystąpienia Portugalii do Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen.

Oświadczenie Rady odnośnie działań po przyjęciu Konwencji

Rada oświadcza, że:

a) uważa za wskazane, aby na podstawie informacji przekazywanych przez Państwa Członkowskie, przeprowadzać okresowe przeglądy dotyczące:

- wdrażania postanowień niniejszej Konwencji,
- stosowania Konwencji po wejściu jej w życie,
- możliwości wprowadzenia przez Państwa Członkowskie zmian w zastrzeżeniach składanych w ramach niniejszej Konwencji, zmierzających do złagodzenia warunków wydania lub wycofania tych zastrzeżeń,
- całościowego funkcjonowania postępowania w przedmiocie wydania między Państwami Członkowskimi;

b) po upływie roku od daty wejścia w życie niniejszej Konwencji zbada możliwość

przyznania jurysdykcji Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

15/06/esz

**Oświadczenia do Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między
Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej,
sporządzonej w Dublinie dnia 27 września 1996 r.**

1. Na podstawie art. 5 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż będzie stosować art. 5 ust. 1 tylko w stosunku do przestępstw określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu oraz przestępstw kwalifikowanych jako porozumienie lub związek, odpowiadający opisowi zachowań wymienionych w art. 3 ust. 4 Konwencji i mających na celu popełnienie jednego lub więcej przestępstw, określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu.
2. Na podstawie art. 6 ust. 3 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż zezwoli na ekstradycję w związku z popełnieniem przestępstwa skarbowego tylko w przypadku popełnienia czynów, które mogą stanowić przestępstwo akcyzowe, celne lub związane z podatkiem od towarów i usług.
3. Na podstawie art. 7 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż zgodnie z art. 55 ust. 1 Konstytucji, ekstradycja obywateli polskich jest zakazana, w związku z czym w każdym przypadku odmówi wykonania wniosków zawierających żądanie ich wydania.
4. Na podstawie art. 12 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż będzie nadal stosować art. 15 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji, chyba, że inaczej stanowi art. 13 Konwencji o uproszczonej procedurze ekstradycyjnej między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej lub gdy osoba, której wydania zażądano wyraziła zgodę na dalsze wydanie.
5. Na podstawie art. 13 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że wyznacza Ministerstwo Sprawiedliwości jako organ centralny odpowiedzialny za przekazywanie i otrzymywanie wniosków o ekstradycję o których mowa w art. 13 ust. 1.
6. Na podstawie art. 18 ust. 4 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że do momentu wejścia w życie Konwencji będzie ona stosowana w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, po upływie 90 dni od daty złożenia dokumentu ratyfikacyjnego przez Rzeczpospolitą Polską.

Tekst proponowanych oświadczeń do Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, które proponuje się złożyć przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego

Oświadczenia:

1. Na podstawie art. 5 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż będzie stosować art. 5 ust. 1 tylko w stosunku do przestępstw określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu oraz przestępstw kwalifikowanych jako porozumienie lub związek, odpowiadający opisowi zachowań wymienionych w art. 3 ust. 4 Konwencji i mających na celu popełnienie jednego lub więcej przestępstw, określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu.
2. Na podstawie art. 6 ust. 3 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż zezwoli na ekstradycję w związku z popełnieniem przestępstwa skarbowego tylko w przypadku popełnienia czynów, które mogą stanowić przestępstwo akcyzowe, celne lub związane z podatkiem od towarów i usług.
3. Na podstawie art. 7 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż zgodnie z art. 55 ust. 1 Konstytucji, ekstradycja obywateli polskich jest zakazana, w związku z czym w każdym przypadku odmówi wykonania wniosków zawierających żądanie ich wydania.
4. Na podstawie art. 12 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż będzie nadal stosować art. 15 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji, chyba, że inaczej stanowi art. 13 Konwencji o uproszczonej procedurze ekstradycyjnej między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej lub gdy osoba, której wydania zażądano wyraziła zgodę na dalsze wydanie.
5. Na podstawie art. 13 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że wyznacza Ministerstwo Sprawiedliwości jako organ centralny odpowiedzialny za przekazywanie i otrzymywanie wniosków o ekstradycję o których mowa w art. 13 ust. 1.
6. Na podstawie art. 18 ust. 4 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że do momentu wejścia w życie Konwencji będzie ona stosowana w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, po upływie 90 dni od daty złożenia dokumentu ratyfikacyjnego przez Rzeczpospolitą Polską.

Oświadczenia i zastrzeżenia złożone przez Państwa Członkowskie do ustanowionej na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej.

Austria: data notyfikacji - 12.04.2001 r.

1. Zastrzeżenie dotyczące art.3 ust.3 „Republika Austrii zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 1 kiedy przestępstwo, za które wnosi się o wydanie, nie podlega karze według prawa austriackiego.”
2. Zastrzeżenie dotyczące art. 7 ust. 2: "Zgodnie z ust. 12 ust.1 ustawy o ekstradycji i pomocy prawnej, ekstradycja obywateli austriackich jest niedopuszczalna. Zasada ta ma rangę konstytucyjną. Austria zatem nie będzie wydawać własnych obywateli."
3. Oświadczenie dotyczące art. 5 ust.2: „Republika Austrii oświadcza, iż będzie stosować art. 5 ust. 1 tylko w odniesieniu do przestępstw określonych w art. 1 i 2. Europejskiej Konwencji o Zwalczaniu Terroryzmu i do porozumienia lub związku - które odnoszą się do opisu zachowania zawartego w art. 3. ust. 4 – mających na celu popełnienie jednego lub więcej przestępstw opisanych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o Zwalczaniu Terroryzmu.”
4. Oświadczenie dotyczące art. 11 „Republika Austrii oświadcza, że w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, domniemywa się, że zgoda dla celów art. 14 ust. 1 (a) Europejskiej Konwencji o Ekstradycji z 13.12.1957r. (Federal Gazette No 320/1969) została wyrażona, chyba że przy wyrażaniu zgody na ekstradycję w określonej sprawie wskazano inaczej ”.
5. Oświadczenie dotyczące art. 13. ust. 2 "Ministerstwo Sprawiedliwości będzie organem centralnym w rozumieniu art. 13 ust. 1."
6. Oświadczenie dotyczące art. 14: „ Republika Austrii oświadcza, iż w stosunkach z innymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, organy sądowe, przed którymi postępowanie ekstradycyjne będzie się toczyć, mogą bezpośrednio kierować wnioski o dodatkowe informacje zgodnie z art. 13 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji. W Austrii uprawnionymi do porozumiewania się i otrzymywania takich dodatkowych informacji będą Sądy Krajowe /Landesgerichte/."
7. Oświadczenie dotyczące art. 18 ust. 4: „Republika Austrii oświadcza, że Konwencja ta będzie stosowana w stosunkach Austrii z tymi Państwami Członkowskimi, które wydały takie samo oświadczenie, 90 dni od daty złożenia tego oświadczenia."

Belgia: data notyfikacji - 25.07.2001 r.

1. Zastrzeżenie dotyczące art. 3: „Belgia zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 3 ust. 1”.
2. Zastrzeżenie dotyczące do art. 7: „Ekstradycja obywateli belgijskich będzie możliwa tylko na następujących warunkach:
 - możliwość ekstradycji będzie ograniczona do celów ścigania;
 - Wzywające Państwo Członkowskie musi przed wydaniem wyrazić swoją zgodę na przekazanie do Belgii osoby, która ma być wydana, tak aby wykonanie orzeczenia wydanego przeciwko niej nastąpiło w Belgii zarówno wówczas, gdy orzeczono wobec niej karę pozbawienia wolności, jak też inny środek skutkujący pozbawieniem wolności; zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące przekazywania osób skazanych między państwami, w tym zgody osoby skazanej;
 - istnieje w tym względzie wzajemność”

3. Zastrzeżenie dotyczące się do art. 12: „Art. 15 Konwencji Europejskiej o Ekstradycji i art. 14 ust. 1 Traktatu Beneluksu będą nadal obowiązywać w odniesieniu do Belgii.”
4. Oświadczenie dotyczące art. 13 ust. 2: „Organem centralnym jest Wydział Spraw Indywidualnych w Departamencie Współpracy Międzynarodowej w Dyrekcji Generalnej ds. Ustawodawstwa Karnego i Praw Człowieka Ministerstwa Sprawiedliwości.”
5. Oświadczenie dotyczące art. 14: „W przypadku Belgii organami sądowymi uprawnionymi do żądania lub porozumiewania się oraz otrzymywania dodatkowych informacji związanych z wnioskiem o ekstradycję, są:
 - prokuratury
 - sędziowie krajowi”.
6. Oświadczenie dotyczące art. 18 ust. 4 „W odniesieniu do Belgii Konwencja ta będzie obowiązywać w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie.”

Niemcy: data notyfikacji - 11.12.1998 r.

1. W zakresie art. 7: zgodnie z art. 16 ust. 2 Konstytucji, żaden obywatel niemiecki nie może być wydany z Republiki Federalnej Niemiec do innego kraju; Republika Federalna Niemiec musi zatem odmówić ekstradycji jej obywateli w każdych okolicznościach.
2. W zakresie art. 11: Rząd Federalny oświadcza, że w stosunkach między Republiką Federalną Niemiec a Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, domniemywa się, iż zgoda dla celów art. 14 ust. 1 (a) Europejskiej Konwencji o Ekstradycji, została wyrażona, chyba wskazano inaczej przy wyrażaniu zgody na ekstradycję w określonej sprawie.
3. W zakresie art. 13: dla celów art. 13. ust. 1 organami centralnymi będą Federalny Minister Sprawiedliwości oraz Ministrowie Sprawiedliwości i Prezydenci z poszczególnych landów. Jednocześnie w przypadku, gdy dokumenty określone w art. 13 ust. 1 są otrzymywane lub przekazywane faxem, Federalny Minister Sprawiedliwości jest jedynym organem centralnym.
4. W zakresie art. 14: Rząd Federalny oświadcza, że w stosunkach między Republiką Federalną Niemiec z innymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, wnioski o dodatkowe informacje i odpowiedzi na nie zgodnie z art. 13 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji mogą być przekazywane bezpośrednio przez właściwe organy sądowe lub inne uprawnione organy.

Gdy Republika Federalna Niemiec jest państwem wezwanym, prokuratury w Wyższych Sądach Krajowych /Oberlandesgerichten/ będą odpowiedzialne za żądanie i otrzymywanie dodatkowych informacji.

Gdy Republika Federalna Niemiec jest państwem wzywającym, odpowiedzialność za żądanie i przesyłanie dodatkowych informacji będzie spoczywać na Prokuratorze Generalnym /Generalbundesanwalt/ przy Federalnym Sądzie Najwyższym /Bundesgerichtshof/, prokuraturach przy Wyższych Sądach Krajowych i prokuratury przy Sądach Krajowych. Wnioski o informacje powinny być kierowane bezpośrednio do organów ścigania zajmujących się daną sprawą w przedmiocie ekstradycji.
5. W zakresie art. 18: "Zgodnie z art. 18 ust. 4, Rząd Federalny oświadcza, iż Konwencja ta będzie stosowana w stosunkach tego kraju z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, po upływie 90 dni od daty złożenia tego oświadczenia."

Dania: data notyfikacji - 17.09.1997 r.

1. W zakresie art. 3 ust. 3: „Wniosku o ekstradycję można nie uwzględnić, jeżeli przestępstwo, za które wnosi się o wydanie, nie jest uważane za przestępstwo w duńskim prawie nawet, gdy przestępstwo jest uznane według prawa państwa wzywającego jako porozumienie lub związek mający na celu popełnienia przestępstwa i podlega karze pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 12 miesięcy lub nawet gdy porozumienie lub związek zmierza do popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 1 (a) lub (b).”
2. W zakresie art. 5 ust. 2: „Art. 5 ust. 1 będzie stosowany tylko w odniesieniu do przestępstw wymienionych w art. 1 i art. 2 Europejskiej Konwencji o Zwalczeniu Terroryzmu oraz przestępstw, które mogą być zdefiniowane jako przestępstwa porozumienia lub związku – odpowiadające opisowi zachowania określonego w art. 3 ust. 4 – w celu popełnienia jednego lub więcej przestępstw określonych w art. 1 i art. 2 Europejskiej Konwencji o Zwalczeniu Terroryzmu.”
3. W zakresie art. 7 ust. 2: „Można odmówić ekstradycji, jeśli osoba, o wydanie której się występuje, posiada obywatelstwo duńskie.”
4. W zakresie art. 12 ust. 2: „Art. 15 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji będzie nadal obowiązywał w odniesieniu do Danii, chyba że osoba wydana, w momencie wydawania zgody na jej ekstradycję z Danii do Państwa Członkowskiego, wyraziła zgodę na prowadzenie wobec niej postępowania karnego i dalsze przekazanie do państwa trzeciego za przestępstwa podlegające karze popełnione przed jej wydaniem inne niż te, za które została ona wydana lub w trakcie rozprawy przed sądem państwa, do którego została wydana, wyraziła zgodę na dalsze przekazanie.”
5. W zakresie art. 13 ust. 2: „W przypadku Danii wyznaczonym organem centralnym jest Ministerstwo Sprawiedliwości /Slotsholmsgade 10, 1216 K_benhavn K/.”
6. W zakresie art. 14 ust. 1: „W tych Państwach Członkowskich, które złożyły oświadczenie w stosunku do Danii zgodnie z art. 14 ust. 1, organy sądowe lub inne właściwe organy mogą kierować wnioski o dodatkowe informacje zgodnie z art. 13 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji bezpośrednio do duńskich organów sądowych lub innych właściwych organów odpowiedzialnych za postępowanie karne przeciwko osobie, o wydanie której się wnosi.”
7. W zakresie art. 14 ust. 2: „W odniesieniu do Danii, sądy i organy ścigania są uprawnione do występowania z wnioskiem, porozumiewania się i otrzymywania dodatkowych informacji określonych w art. 14 ust. 1. Zgodnie z duńskim kodeksem postępowania karnego organy ścigania obejmują Ministerstwo Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego, Prokuratorów, Komendanta Policji Kopenhaskiej oraz komendantów policji.”
8. W zakresie art. 18 ust. 4: „W odniesieniu do Danii, konwencja będzie obowiązywać w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie w odniesieniu do Danii, 90 dni od daty złożenia tego oświadczenia.”
9. „Konwencja nie będzie obowiązywać w przypadku Danii w odniesieniu do Wysp Owczych i Grenlandii chyba, że zostanie postanowione inaczej.”

Hiszpania: data notyfikacji - 9.12.1997 r.

1. W zakresie art. 7: „Zgodnie z art. 18, mając na względzie art. 7 ust. 2, Hiszpania oświadcza, że będzie zezwalać na ekstradycję swoich obywateli pod warunkiem, że czyn do którego odnosi się ekstradycja stanowi także przestępstwo w Hiszpanii oraz że państwo wnoszące o ekstradycję zagwarantuje, że takie osoby będą, jeśli zostaną skazane, niezwłocznie przekazane do Hiszpanii w celu odbycia kary.”

2. W zakresie art. 13: „Zgodnie z art. 18, mając na względzie art. 13 ust. 2, Hiszpania wyznacza Ogólny Sekretariat ds. Organizacyjnych Ministerstwa Sprawiedliwości jako organ centralny”.
3. W zakresie art. 14: „Zgodnie z art. 18, mając na względzie art. 14, Hiszpania oświadcza, że w stosunkach tego państwa z państwami, które złożyły takie samo oświadczenie, żądanie dodatkowych informacji może być kierowane bezpośrednio do organu sądowego, który występował z wnioskiem o ekstradycję.”
4. W zakresie art. 18: „Zgodnie z art. 18 ust. 4 Hiszpania oświadcza, że w zakresie ją dotyczącym, po złożeniu powiadomienia, o którym mowa w art. 18 ust. 2, konwencja ta będzie obowiązywać w stosunkach z innymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, po upływie 90 dni od złożenia wspomnianego oświadczenia.”

Wielka Brytania: data notyfikacji - 20.12.2001 r.

1. Art. 11: Zgodnie z art. 11, Wielka Brytania oświadcza, że w jej stosunkach z innymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, domniemywa się, iż zgoda w rozumieniu art. 14 ust. 1 (a) Europejskiej Konwencji o Ekstradycji została wyrażona chyba, że wskazano odmiennie wyrażając zgodę na ekstradycję w określonej sprawie.
2. Art. 13: Mając na względzie art. 13 ust. 2, Wielka Brytania wyznacza następujące organy centralne jako odpowiedzialne za przekazywanie i otrzymywanie wniosków ekstradycyjnych o których mowa w art. 13 ust. 1. W przypadku wniosku kierowanego do Wielkiej Brytanii, organami centralnymi są Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i analogiczny urząd dla Szkocji (Scotland Office). W przypadku gdy Wielka Brytania występuje z wnioskiem, organami centralnymi są Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, Ministerstwo Sprawiedliwości Szkocji oraz MSW Irlandii Północnej (Northern Ireland Office).
3. Art. 16: Postanowienia art. 16 nie stosują się do Wielkiej Brytanii z uwagi na jej zastrzeżenie do art. 21 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji.
4. Art. 18: Zgodnie z art. 18 ust. 4 Wielka Brytania oświadcza, że do czasu wejścia w życie, konwencja ta będzie stosowana w stosunkach tego państwa z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, po upływie 90 dni od złożenia przez Wielką Brytanię instrumentu ratyfikacyjnego.

Grecja: data notyfikacji - 26.07.1999 r.

1. Zgodnie z art. 5 ust. 2: Grecja będzie stosować art. 5 ust. 1 tylko w odniesieniu do:
(aa) przestępstw, o których mowa w art. 1 i art. 2 Europejskiej Konwencji o Zwalczaniu Terroryzmu oraz
(bb) przestępstw polegających na porozumienia lub związku – które odpowiadają opisowi zachowania zawartemu w art. 3 ust. 4 – w celu popełnienia jednego lub więcej przestępstw, o których mowa w art. 1 i art. 2 Europejskiej Konwencji o Zwalczaniu Terroryzmu.
2. Zgodnie z art. 6 ust. 3: Grecja będzie wyrażać zgodę na ekstradycję w związku z przestępstwami podatkowymi tylko za czyny lub zaniechania, które mogą stanowić przestępstwo w związku z akcyzą, podatkiem od wartości dodanej lub cłami.
3. Zgodnie z art. 7 ust. 2: Grecja nie będzie wyrażała zgody na ekstradycję swoich obywateli.
4. Zgodnie z art. 12 ust. 2: Grecja w dalszym ciągu stosować będzie art. 15 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji z wyjątkiem sytuacji gdy osoba, której dotyczy wniosek o

ekstradycję, i która wyraziła zgodę na swoje przekazanie, zrzeka się w drodze wyraźnego oświadczenia, korzystania z zasady specjalności.

5. Zgodnie z art. 13 ust. 1: Zgodnie z tym artykułem Ministerstwo Sprawiedliwości wyznacza się jako organ centralny.

Irlandia: data notyfikacji - 28.06.2002 r.

1. Irlandia zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 3 ust. 1 tej Konwencji;
2. Irlandia oświadcza, że będzie stosować art. 5 ust. 1 tej Konwencji tylko w stosunku do przestępstw wymienionych w ust. 2 pkt. (a) i (b) wspomnianego artykułu.
3. Irlandia oświadcza, że wyrazi zgodę na ekstradycję swoich obywateli, ale tylko w na zasadzie wzajemności;
4. Zgodnie z art. 13 ust. 1 Irlandia wyznacza Ministra Sprawiedliwości, Równości i Reform Prawa jako organ centralny dla celów tej Konwencji.

Luksemburg: data notyfikacji - 30.07.2001 r.

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga składa następujące oświadczenia:

1. Zgodnie z art. 3 ust. 3, Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że warunki zawarte w art. 3. ust. 1 są spełnione, gdy udział osoby, która ma być wydana, oprócz spełnienia wymogów przewidzianych w art. 66 i 67, spełnia też wymogi określone w art. 324 i 324 Kodeksu Karnego lub te zawarte w art. 11 znowelizowanej ustawy z dnia 19.02.1973 r. dotyczącej sprzedaży substancji leczniczych i walki z uzależnieniem od narkotyków.
2. Zgodnie z art. 5 ust. 2, Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że będzie stosować art. 5 ust. 1 tylko w stosunku do:
 - (a) przestępstw określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o Zwalczaniu Terroryzmu oraz
 - (b) przestępstw polegających na porozumieniu lub związku w celu popełnienia jednego lub więcej przestępstw wymienionych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o Zwalczaniu Terroryzmu.
3. Zgodnie z art. 6 ust. 3, Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że wyrazi zgodę na ekstradycję w związku z przestępstwami skarbowymi, za działania lub zaniechania, które mogą stanowić przestępstwa dotyczące akcyzy, podatku od wartości dodanej i ceł.
4. Zgodnie z art. 7 ust. 2 Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że nie wyrazi zgody na ekstradycję swoich obywateli i, w stosunkach z państwami – stronami Konwencji, utrzyma w mocy zastrzeżenie oraz oświadczenie złożone w ramach art. 6 i 21 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji.
5. Zgodnie z art. 12 ust. 2 Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że art. 15 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji oraz art. 14 ust. 1 Traktatu Beneluksu o Ekstradycji i Pomocy Prawnej w Sprawach Karnych będzie nadal obowiązywał z wyjątkiem sytuacji, gdy osoba wydana wyraża zgodę na dalsze przekazanie do innego Państwa Członkowskiego zgodnie z tą Konwencją.
6. Zgodnie z art. 13 ust. 1, Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że Ministerstwo Sprawiedliwości jest wyznaczone do pełnienia funkcji organu centralnego w Wielkim Księstwie Luksemburga w rozumieniu art. 12 Konwencji, ustanowionej na podstawie art. K. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, o ekstradycji pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, podpisanej 27.09.1996 r.
7. Zgodnie z art. 14, Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że w stosunkach z innymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, organy

sądowe lub inne właściwe organy tych państw mogą, o ile zadzie taka potrzeba, występować z wnioskiem bezpośrednio do Prokuratora Generalnego o dodatkowe informacje zgodnie z art. 13 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji lub art. 12 Traktatu Beneluksu o Ekstradycji i Pomocy Prawnej w Sprawach Karnych. W przypadku, gdy Luksemburg jest państwem wezwanym, organem uprawnionym do żądania dodatkowych informacji jest Ministerstwo Sprawiedliwości, Prokurator Generalny i organy sądowe właściwe do prowadzenia procedury ekstradycyjnej.

8. Zgodnie z art. 18. ust. 4, Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że w zakresie, w jakim go dotyczy, Konwencja ta obowiązywać będzie w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie.

Holandia: data notyfikacji - 29.06.2000 r.

1. Zastrzeżenie zgodnie z art. 3: „Rząd Holandii oświadcza zgodnie z art. 3 ust. 3, że art. 3 ust. 1 nie będzie stosowany.”
2. Zastrzeżenie zgodnie z art. 5: „Rząd Holandii oświadcza zgodnie z art. 5 ust. 2, że art. 5 ust. 1 będzie stosowany wyłącznie w odniesieniu do przestępstw określonych w art. 5 ust. 2 (a) i (b).”
3. Zastrzeżenie zgodnie z art. 7: „Rząd Holandii oświadcza, zgodnie z art. 7 ust. 2, że nie wyraża zgody na ekstradycję ani tranzyt obywateli Holandii dla celów odbycia kary lub innych środków. Jednak obywatele holenderscy mogą być wydani dla celów ścigania, o ile państwo wzywające zagwarantuje, że osoba ścigana będzie przekazana z powrotem do Holandii w celu wykonania tam orzeczenia, jeżeli po wydaniu tej osoby zostało wobec niej wydane orzeczenie o pozbawieniu wolności, inne niż dotyczące tymczasowego aresztowania, lub inny środek skutkujący pozbawieniem wolności. W odniesieniu do Królestwa Niderlandów, dla celów stosowania tej Konwencji, za obywateli holenderskich uważane są osoby narodowości holenderskiej oraz obcokrajowcy, którzy są zasymilowani ze społeczeństwem holenderskim w takim stopniu, że mogą być ścigani w Holandii za przestępstwa stanowiące podstawę do wydania oraz że można zasadnie przypuszczać, iż obcokrajowcy ci nie stracą prawa pobytu w Holandii, w wyniku orzeczonej wobec nich, po ich ekstradycji, kary lub środka.
4. Zastrzeżenie zgodnie z art. 12: „Rząd Holandii oświadcza zgodnie z art. 12 ust. 2, że art. 15 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji z 13.12.1957 r. oraz art. 14 ust. 1 Traktatu o Ekstradycji i Pomocy Prawnej w Sprawach Karnych pomiędzy Królestwem Belgii, Wielkim Księstwem Luksemburga oraz Królestwem Niderlandów z 27.06.1962 r. będzie nadal obowiązywać, jeżeli osoba, o wydanie której się wnosi, jest obywatelem holenderskim w rozumieniu oświadczenia złożonego zgodnie z art. 7 ust. 2.”
5. Oświadczenie zgodnie z art. 14: „W zakresie uzyskiwania dodatkowych informacji określonych w art. 13 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji i art. 12 Traktatu Beneluksu o Ekstradycji, w odniesieniu do:
 - (a) wniosków o ekstradycję pochodzących z Holandii: organy określone w oświadczeniu złożonym przez Państwo Członkowskie wzywające mogą kierować wnioski bezpośrednio do organów sądowych wskazanych w holenderskim wniosku o ekstradycję, które mogą również przekazywać żądane informacje bezpośrednio oraz
 - (b) wniosków o ekstradycję kierowanych do Holandii: holenderskie organy sądowe, które zajmują się rozpatrywaniem wniosków o ekstradycję mogą, w pilnych sprawach, kierować wnioski bezpośrednio do organów wskazanych w oświadczeniu przez Państwo Członkowskie wzywające.Organami sądowymi w Holandii, o których mowa w pkt (b) jest prokurator przy sądzie rejonowym, zajmujący się wnioskami o ekstradycję oraz Prokuratora Generalnego przy Holenderskiej Radzie Państwa /Hoge Raad der Nederlanden/”.

6. Oświadczenie zgodnie z art.18 ust. 4: „W odniesieniu do Holandii, Konwencja będzie obowiązywała w stosunkach z innymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, po upływie 90 dni po złożeniu tego oświadczenia.”

Portugalia: data notyfikacji - 6.10.1998 r.

1. Zgodnie z art. 7 ust. 2 Konwencji Portugalia oświadcza, że wyrazi zgodę na ekstradycję obywateli portugalskich z własnego terytorium tylko pod warunkami zapisanymi w Konstytucji Republiki Portugalskiej:
 - (a) w przypadkach terroryzmu i międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, oraz
 - (b) dla celów ścigania, pod warunkiem, że państwo wnioskujące zagwarantuje powrót osoby poddanej procedurze ekstradycyjnej do Portugalii w celu wykonania orzeczenia, chyba że osoba ta wyrazi swój wyraźny sprzeciw w złożonym oświadczeniu. Dla celów odbycia kary w Portugalii, procedury wskazane w oświadczeniu złożonym przez Portugalię w związku z Konwencją Rady Europy o Przekazywaniu Skazanych Osób powinny być przestrzegane.
2. Zgodnie z art. 12. ust. 2 Portugalia oświadcza, że nie jest konieczne uzyskanie jej zgody na dalsze przekazanie osoby do innego Państwa Członkowskiego, jeśli osoba ta wyraziła zgodę na procedurę dalszego przekazania do tego państwa zgodnie z Konwencją.
3. Zgodnie z art. 13 ust. 2 Portugalia wyznacza Prokuraturę Generalną jako organ centralny w rozumieniu art. 13 ust. 1.
4. Zgodnie z i dla celów art. 18 ust. 4 Portugalia oświadcza, że Konwencja ta odnosi się do stosunków tego kraju z państwami członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie.

Szwecja: data notyfikacji - 3.08.2001 r.

1. Art. 3 ust. 3: Szwecja nie będzie stosować art. 3 ust. 1.
2. Art. 7. ust. 2: Obywatel Szwecji może być wydany dla celów ścigania i wykonania wyroku zgodnie z warunkami wymienionymi poniżej. Jednak we wszystkich przypadkach, jednak Szwecja zastrzega sobie prawo do odmowy udzielenia zgody na ekstradycję obywatela szwedzkiego.
 - (a) w celu przeprowadzenia ekstradycji w stosunku do obywatela szwedzkiego dla celów ścigania, osoba o której ekstradycję wnioskuje się, musi mieć stałe miejsce zamieszkania w państwie wnioskującym przez okres co najmniej 2 lat przed popełnieniem przestępstwa, lub przestępstwo, w związku z którym wniesiono o ekstradycję, musi zawierać znamiona przestępstwa podlegającego na mocy prawa szwedzkiego karze pozbawienia wolności o wymiarze wyższym niż 4 lata. Jeżeli przestępstwo zostało popełnione w całości na terytorium Szwecji, ekstradycja dla celów ścigania będzie możliwa tylko wówczas, jeśli przestępstwo dotyczy współudziału w przestępstwie popełnionym poza granicami kraju lub jeżeli wyraża się jednocześnie zgodę na ekstradycję za przestępstwo popełnione poza granicami kraju. Jeżeli ekstradycja jest możliwa, Szwecja może postawić warunek, że osoba poddana procedurze ekstradycji zostanie z powrotem przewieziona do Szwecji w celu odbycia każdego orzeczenia, włączając w to pozbawienie wolności lub inny środek skutkujący pozbawieniem wolności za popełnienie przestępstwa. Taki powrót będzie regulowany przez przepisy szwedzkiego prawa odnoszące się do przekazania wykonania orzeczeń w sprawach karnych.
 - (b) w celu przeprowadzenia ekstradycji w stosunku do obywatela szwedzkiego na potrzeby wykonania kary, osoba której ekstradycji dotyczy wniosek, musi stale zamieszkiwać w

państwie wnioskującym o ekstradycję przez okres co najmniej 2 lat przed popełnieniem przestępstwa lub musi wyrazić zgodę na ekstradycję w obecności szwedzkiego prokuratora.

- (c) w przypadku ekstradycji szwedzkiego obywatela, art. 5, 8, 10, 12 nie będą stosowane.
 - (d) w przypadku ekstradycji obywatela szwedzkiego zgodnie z Konwencją o Uproszczonej Procedurze Ekstradycyjnej pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, art. 9 tej konwencji nie będzie stosowany.
 - (e) Szwecja nie będzie powoływać się na oświadczenie złożone na podstawie art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji, zgodnie z którym obywatele spoza Skandynawii zamieszkujący w Szwecji, Danii lub Finlandii będą traktowani przez Szwecję w ten sam sposób, jak obywatele szwedzcy, w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które gwarantują równe traktowanie.
3. Art. 12 ust. 2: Art. 15 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji będzie nadal obowiązywał, z wyjątkiem spraw, w których osoba poddana uproszczonej procedurze ekstradycyjnej wyraźnie zrzeknie się ochrony przed dalszą ekstradycją lub w przypadku, gdy osoba poddana innej procedurze ekstradycyjnej wyraźnie zrzeknie się ochrony przed dalszą ekstradycją.
 4. Art. 13 ust. 2 Ministerstwo Sprawiedliwości będzie organem centralnym właściwym w sprawach ekstradycyjnych.
 5. Art. 14 Prokurator Generalny lub inni prokuratorzy zajmujący się sprawami ekstradycyjnymi są uprawnieni do porozumiewania się bezpośrednio ze swoimi odpowiednikami w innych państwach.
 6. Art. 18 ust. 4 Szwecja będzie stosować Konwencję, jeszcze przed jej wejściem w życie, w jej stosunkach z innymi państwami, które złożyły podobne oświadczenie.

Finlandia: data notyfikacji - 7.04.1999 r.

1. Art. 7 ust. 2: Finlandia wyrazi zgodę na ekstradycję jej obywateli tylko pod następującymi warunkami:
 - stosownie do swobodnego uznania Ministerstwa Sprawiedliwości, obywatel fiński może zostać wydany do Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej w celu osądzenia za poważne przestępstwo podlegające według fińskiego prawa karze pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 4 lat pozbawienia wolności, jeżeli zostało ono popełnione w podobnych okolicznościach w Finlandii; warunkiem ekstradycji jest to, że w momencie uprawomocnienia się orzeczenia, państwo wnioskujące o ekstradycję zobowiązuje się niezwłocznie przekazać obywatela fińskiego do Finlandii, w celu ewentualnego odbycia kary pozbawienia wolności, jeśli taki obywatel wyrazi zgodę na odbycie kary w Finlandii;
 - żaden fiński obywatel nie może być wydany za przestępstwa polityczne lub przestępstwa popełnione w Finlandii, na fińskich statkach znajdujących się na pełnych morzach lub na fińskim statku powietrznym;
 - żaden fiński obywatel nie może być ścigany lub skazany za przestępstwo inne niż zawarte we wniosku o ekstradycję bez zgody Ministerstwa Sprawiedliwości;
 - żaden obywatel fiński nie może być poddany dalszej ekstradycji do innego państwa.
2. Art. 12 ust. 2: Finlandia będzie stosować art. 15 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji z wyjątkiem sytuacji, gdy art. 13 Konwencji o Uproszczonej Procedurze Ekstradycyjnej przewiduje inaczej lub gdy osoba, o której ekstradycję się wnioskuje, wyraziła zgodę na dalszą ekstradycję.
3. Art. 18 ust. 4: W sprawach dotyczących Finlandii Konwencja może obowiązywać, przed jej wejściem w życie, w jej relacjach z tymi Państwami Członkowskimi, które podpisały podobne oświadczenie.

4. Art. 13 ust. 2 Konwencji: W Finlandii organem centralnym zgodnie z art. 13 ust. 1 jest Ministerstwo Sprawiedliwości.
5. Art. 14 Konwencji: Dodatkowe informacje, o których mowa w art. 13 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji, mogą być wymieniane bezpośrednio pomiędzy uprawnionymi organami w sposób wskazany w art. 14. W Finlandii Ministerstwo Sprawiedliwości, Centralne Biuro Policji oraz Sąd Najwyższy są uprawnione w rozumieniu art. 14 Konwencji do żądania, dostarczania i otrzymywania dodatkowych informacji.

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

18/06/esz

**Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on
European Union, relating to extradition between the Member States of
the European Union**

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Convention, Member States of the European Union,

REFERRING to the Act of the Council of the European Union of 27 September 1996,

DESIRING to improve judicial cooperation between the Member States in criminal matters, with regard both to prosecution and to the execution of sentences,

RECOGNIZING the importance of extradition in judicial cooperation for the achievement of these objectives,

STRESSING that Member States have an interest in ensuring that extradition procedures operate efficiently and rapidly in so far as their systems of government are based on democratic principles and they comply with the obligations laid down by the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms signed in Rome on 4 November 1950,

EXPRESSING their confidence in the structure and operation of their judicial systems and in the ability of all Member States to ensure a fair trial,

BEARING IN MIND that by Act of 10 March 1995 the Council drew up the Convention on simplified extradition procedure between the Member States of the European Union,

TAKING ACCOUNT of the interest in concluding a Convention between the Member States of the European Union supplementing the European Convention on Extradition of 13 December 1957 and the other Conventions in force on the matter,

CONSIDERING that the provisions of those Conventions remain applicable for all matters not covered by this Convention,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

Article 1
General provisions

1. The purpose of this Convention is to supplement the provisions and facilitate the application between the Member States of the European Union:
 - of the European Convention on Extradition of 13 December 1957 (hereinafter referred to as the 'European Convention on Extradition'),

- the European Convention on the Suppression of Terrorism of 27 January 1977 (hereinafter referred to as the 'European Convention on the Suppression of Terrorism'),
 - the Convention of 19 June 1990 applying the Schengen Agreement of 14 June 1985 on the gradual abolition of checks at their common borders in relations between the Member States which are party to that Convention, and
 - the first chapter of the Treaty on Extradition and Mutual Assistance in Criminal Matters between the Kingdom of Belgium, the Grand-Duchy of Luxembourg and the Kingdom of the Netherlands of 27 June 1962, as amended by the Protocol of 11 May 1974 (hereinafter referred to as the 'Benelux Treaty') in relations between the Member States of the Benelux Economic Union.
2. Paragraph 1 shall not affect the application of more favourable provisions in bilateral or multilateral agreements between Member States, nor, as provided for in Article 28 (3) of the European Convention on Extradition, shall it affect extradition arrangements agreed on the basis of uniform or reciprocal laws providing for the execution in the territory of a Member State of warrants of arrest issued in the territory of another Member State.

Article 2

Extraditable offences

1. Extradition shall be granted in respect of offences which are punishable under the law of the requesting Member State by deprivation of liberty or a detention order for a maximum period of at least 12 months and under the law of the requested Member State by deprivation of liberty or a detention order for a maximum period of at least six months.
2. Extradition may not be refused on the grounds that the law of the requested Member State does not provide for the same type of detention order as the law of the requesting Member State.
3. Article 2 (2) of the European Convention on Extradition and Article 2 (2) of the Benelux Treaty shall also apply where certain offences are punishable by pecuniary penalties.

Article 3

Conspiracy and association to commit offences

1. Where the offence for which extradition is requested is classified by the law of the requesting Member State as a conspiracy or an association to commit offences and is punishable by a maximum term of deprivation of liberty or a detention order of at least 12 months, extradition shall not be refused on the ground that the law of the requested Member State does not provide for the same facts to be an offence, provided the conspiracy or the association is to commit:
 - (a) one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;
 - or
 - (b) any other offence punishable by deprivation of liberty or a detention order of a maximum of at least 12 months in the field of drug trafficking and other forms of organized crime or other acts of violence against the life, physical integrity or liberty of a person, or creating a collective danger for persons.

2. For the purpose of determining whether the conspiracy or the association is to commit one of the offences indicated under paragraph 1 (a) or (b) of this Article, the requested Member State shall take into consideration the information contained in the warrant of arrest or order having the same legal effect or in the conviction of the person whose extradition is requested as well as in the statement of the offences envisaged in Article 12 (2) (b) of the European Convention on Extradition or in Article 11 (2) (b) of the Benelux Treaty.

3. When giving the notification referred to in Article 18 (2), any Member State may declare that it reserves the right not to apply paragraph 1 or to apply it under certain specified conditions.

4. Any Member State which has entered a reservation under paragraph 3 shall make extraditable under the terms of Article 2 (1) the behaviour of any person which contributes to the commission by a group of persons acting with a common purpose of one or more offences in the field of terrorism as in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism, drug trafficking and other forms of organized crime or other acts of violence against the life, physical integrity or liberty of a person, or creating a collective danger for persons, punishable by deprivation of liberty or a detention order of a maximum of at least 12 months, even where that person does not take part in the actual execution of the offence or offences concerned; such contribution shall be intentional and made having knowledge either of the purpose and the general criminal activity of the group or of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 4

Order for deprivation of liberty in a place other than a penitentiary institution

Extradition for the purpose of prosecution shall not be refused on the ground that the request is supported, pursuant to Article 12 (2) (a) of the European Convention on Extradition or Article 11 (2) (a) of the Benelux Treaty, by an order of the judicial authorities of the requesting Member State to deprive the person of his liberty in a place other than a penitentiary institution.

Article 5

Political offences

1. For the purposes of applying this Convention, no offence may be regarded by the requested Member State as a political offence, as an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

2. Each Member State may, when giving the notification referred to in Article 18 (2), declare that it will apply paragraph 1 only in relation to:

(a) the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;

and

(b) offences of conspiracy or association - which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3 (4) - to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism.

3. The provisions of Article 3 (2) of the European Convention on Extradition and of Article 5 of the European Convention on the Suppression of Terrorism remain unaffected.

4. Reservations made pursuant to Article 13 of the European Convention on the Suppression of Terrorism shall not apply to extradition between Member States.

Article 6

Fiscal offences

1. With regard to taxes, duties, customs and exchange, extradition shall also be granted under the terms of this Convention, the European Convention on Extradition and the Benelux Treaty in respect of offences which correspond under the law of the requested Member State to a similar offence.
2. Extradition may not be refused on the ground that the law of the requested Member State does not impose the same type of taxes or duties or does not have the same type of provisions in connection with taxes, duties, customs and exchange as the law of the requesting Member State.
3. When giving the notification referred to in Article 18 (2), any Member State may declare that it will grant extradition in connection with a fiscal offence only for acts or omissions which may constitute an offence in connection with excise, value-added tax or customs.

Article 7

Extradition of nationals

1. Extradition may not be refused on the ground that the person claimed is a national of the requested Member State within the meaning of Article 6 of the European Convention on Extradition.
2. When giving the notification referred to in Article 18 (2), any Member State may declare that it will not grant extradition of its nationals or will authorize it only under certain specified conditions.
3. Reservations referred to in paragraph 2 shall be valid for five years from the first day of application of this Convention by the Member State concerned. However, such reservations may be renewed for successive periods of the same duration.
Twelve months before the date of expiry of the reservation, the depositary shall give notice of that expiry to the Member State concerned.
No later than three months before the expiry of each five-year period, the Member State shall notify the depositary either that it is upholding its reservation, that it is amending it to ease the conditions for extradition or that it is withdrawing it.
In the absence of the notification referred to in the preceding subparagraph, the depositary shall inform the Member State concerned that its reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months, before the expiry of which the Member State must give notification. On expiry of that period, failure to notify shall cause the reservation to lapse.

Article 8

Lapse of time

1. Extradition may not be refused on the ground that the prosecution or punishment of the person would be statute-barred according to the law of the requested Member State.
2. The requested Member State shall have the option of not applying paragraph 1 where the request

for extradition is based on offences for which that Member State has jurisdiction under its own criminal law.

Article 9

Amnesty

Extradition shall not be granted in respect of an offence covered by amnesty in the requested Member State where that State was competent to prosecute the offence under its own criminal law.

Article 10

Offences other than those upon which the request for extradition is based

1. A person who has been extradited may, in respect of offences committed before his surrender other than those upon which the request for extradition was based, without it being necessary to obtain the consent of the requested Member State:
 - (a) be prosecuted or tried where the offences are not punishable by deprivation of liberty;
 - (b) be prosecuted or tried in so far as the criminal proceedings do not give rise to the application of a measure restricting his personal liberty;
 - (c) be subjected to a penalty or a measure not involving the deprivation of liberty, including a financial penalty, or a measure in lieu thereof, even if it may restrict his personal liberty;
 - (d) be prosecuted, tried, detained with a view to the execution of a sentence or of a detention order or subjected to any other restriction of his personal liberty if after his surrender he has expressly waived the benefit of the rule of speciality with regard to specific offences preceding his surrender.
2. Waiver on the part of the person extradited as referred to in paragraph 1 (d) shall be given before the competent judicial authorities of the requesting Member State and shall be recorded in accordance with that Member State's national law.
3. Each Member State shall adopt the measures necessary to ensure that the waiver referred to in paragraph 1 (d) is established in such a way as to show that the person has given it voluntarily and in full awareness of the consequences. To that end, the person extradited shall have the right to legal counsel.
4. When the requested Member State has made a declaration pursuant to Article 6 (3), paragraph 1 (a), (b) and (c) of this Article shall not apply to fiscal offences except those referred to in Article 6 (3).

Article 11

Presumption of consent of the requested Member State

Each Member State, when giving the notification referred to in Article 18 (2) or at any time, may declare that, in its relations with other Member States that have made the same declaration,

consent for the purposes of Article 14 (1) (a) of the European Convention on Extradition and Article 13 (1) (a) of the Benelux Treaty is presumed to have been given, unless it indicates otherwise when granting extradition in a particular case.

Where in a particular case the Member State has indicated that its consent should not be deemed to have been given, Article 10 (1) still applies.

Article 12

Re-extradition to another Member State

1. Article 15 of the European Convention on Extradition and Article 14 (1) of the Benelux Treaty shall not apply to requests for re-extradition from one Member State to another.
2. When giving the notification referred to in Article 18 (2), a Member State may declare that Article 15 of the European Convention on Extradition and Article 14 (1) of the Benelux Treaty shall continue to apply except where Article 13 of the Convention on simplified extradition procedure between the Member States of the European Union (1) provides otherwise or where the person concerned consents to be re-extradited to another Member State.

Article 13

Central authority and transmission of documents by facsimile

1. Each Member State shall designate a central authority or, where its constitutional system so requires, central authorities responsible for transmitting and receiving extradition requests and the necessary supporting documents, as well as any other official correspondence relating to extradition requests, unless otherwise provided for in this Convention.
2. When giving the notification referred to in Article 18 (2) each Member State shall indicate the authority or authorities which it has designated pursuant to paragraph 1 of this Article. It shall inform the depositary of any change concerning the designation.
3. The extradition request and the documents referred to in paragraph 1 may be sent by facsimile transmission. Each central authority shall be equipped with a facsimile machine for transmitting and receiving such documents and shall ensure that it is kept in proper working order.
4. In order to ensure the authenticity and confidentiality of the transmission, a cryptographic device fitted to the facsimile machine possessed by the central authority shall be in operation when the equipment is being used to apply this Article. Member States shall consult each other on the practical arrangements for applying this Article.
5. In order to guarantee the authenticity of extradition documents, the central authority of the requesting Member State shall state in its request that it certifies that the documents transmitted in support of that request correspond to the originals and shall describe the pagination. Where the requested Member State disputes that the documents correspond to the originals, its central authority shall be entitled to require the central authority of the requesting Member State to produce the original documents or a true copy thereof within a reasonable period through either diplomatic channels or any other mutually agreed channel.

Article 14

Supplementary information

When giving the notification referred to in Article 18 (2), or at any other time, any Member State may declare that, in its relations with other Member States which have made the same declaration, the judicial authorities or other competent authorities of those Member States may, where appropriate, make requests directly to its judicial authorities or other competent authorities responsible for criminal proceedings against

the person whose extradition is requested for supplementary information in accordance with Article 13 of the European Convention on Extradition or Article 12 of the Benelux Treaty.

In making such a declaration, a Member State shall specify its judicial authorities or other competent authorities authorized to communicate and receive such supplementary information.

Article 15 **Authentication**

Any document or any copy of documents transmitted for the purposes of extradition shall be exempted from authentication or any other formality unless expressly required by the provisions of this Convention, the European Convention on Extradition or the Benelux Treaty. In the latter case, copies of documents shall be considered to be authenticated when they have been certified true copies by the judicial authorities that issued the original or by the central authority referred to in Article 13.

Article 16 **Transit**

In the case of transit, under the conditions laid down in Article 21 of the European Convention on Extradition and Article 21 of the Benelux Treaty, through the territory of one Member State to another Member State, the following provisions shall apply:

(a) any request for transit must contain sufficient information to enable the Member State of transit to assess the request and to take the constraint measures needed for execution of the transit vis-à-vis the extradited person.

To that end, the following information shall be sufficient:

- the identity of the person extradited,
 - the existence of an arrest warrant or other document having the same legal effect or of an enforceable judgment,
 - the nature and the legal description of the offence,
 - a description of the circumstances in which the offence was committed, including the date and place;
- (b) the request for transit and the information provided for in point (a) may be sent to the Member State of transit by any means leaving a written record. The Member State of transit shall make its decision known by the same method;
- (c) in the case of transport by air without a scheduled stopover, if an unscheduled landing occurs, the requesting Member State shall provide the transit Member State concerned with the information provided for in point (a);
- (d) subject to the provisions of this Convention, in particular Articles 3, 5 and 7, the provisions of Article 21 (1), (2), (5) and (6) of the European Convention on Extradition and Article 21 (1) of the Benelux Treaty shall continue to apply.

Article 17 **Reservations**

No reservations may be entered in respect of this Convention other than those for which it makes express provision.

Article 18
Entry into force

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.
2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of the constitutional procedures for the adoption of this Convention.
3. This Convention shall enter into force 90 days after the notification referred to in paragraph 2 by the State, Member of the European Union at the time of adoption by the Council of the Act drawing up this Convention, which is last to complete that formality.
4. Until this Convention enters into force, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2, or at any other time, declare that as far as it is concerned this Convention shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration. Such declarations shall take effect 90 days after the date of deposit thereof.
5. This Convention shall apply only to requests submitted after the date on which it enters into force or is applied as between the requested Member State and the requesting Member State.

Article 19
Accession of new Member States

1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.
2. The text of this Convention in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.
3. The instruments of accession shall be deposited with the depositary.
4. This Convention shall enter into force with respect to any State that accedes to it 90 days after the deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of this Convention if it has not already entered into force at the time of expiry of the said period 90 days.
5. Where this Convention is not yet in force at the time of the deposit of their instrument of accession, Article 18 (4) shall apply to acceding Member States.

Article 20
Depositary

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.
 2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions and accessions, declarations and reservations, and also any other notification concerning this Convention.
- In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.
Done in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union. The Secretary-General shall transmit a certified copy to each of the Member States.

ANNEX

Joint Declaration on the right of asylum

The Member States declare that this Convention is without prejudice either to the right of asylum to the extent to which it is recognized by their respective constitutions or to the application by the Member States of the provisions of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, as supplemented by the Convention relating to the Status of Stateless Persons of 28 September 1954 and by the Protocol relating to the Status of Refugees of 31 January 1967.

Declaration by Denmark, Finland and Sweden concerning Article 7 of this Convention

Denmark, Finland and Sweden confirm that - as indicated during their negotiations on accession to the Schengen agreements - they will not invoke, in relation to other Member States which ensure equal treatment, their declarations under Article 6 (1) of the European Convention on Extradition as a ground for refusal of extradition of residents from non-Nordic States.

Declaration on the concept of 'nationals'

The Council takes note of the Member States' undertaking to apply the Council of Europe Convention of 21 March 1983 on the Transfer of Sentenced Persons in respect of the nationals of each Member State within the meaning of Article 3 (4) of the said Convention.

The Member States' undertaking mentioned in the first paragraph is without prejudice to the application of Article 7 (2) of this Convention.

Declaration by Greece re Article 5

Greece interprets Article 5 from the standpoint of paragraph 3 thereof. This interpretation ensures compliance with the conditions of the Greek constitution, which:

- expressly prohibits extradition of a foreigner pursued for activities in defence of freedom,

and

- distinguishes between political and so-called mixed offences, for which the rules are not the same as for political offences.

Declaration by Portugal on extradition requested for an offence punishable by a life sentence or detention order

Having entered a reservation in respect of the European Convention on Extradition of 1957 to the effect that it will not grant extradition of persons wanted for an offence punishable by a life sentence or detention order, Portugal states that where extradition is sought for an offence punishable by a life sentence or detention order, it will grant extradition, in compliance with the relevant provisions of the Constitution of the Portuguese Republic, as interpreted by its Constitutional Court, only if it regards as sufficient the assurances given by the requesting Member State that it will encourage, in

accordance with its law and practice regarding the carrying out of sentences, the application of any measures of clemency to which the person whose extradition is requested might be entitled.

Portugal reaffirms the validity of undertakings entered into in existing international agreements to which it is party, in particular in Article 5 of the Convention on Portuguese accession to the Convention Applying the Schengen Agreement.

Council declaration on the follow up to the Convention

The Council declares:

(a) that it considers that there should be a periodic review, on the basis of information supplied by the Member States, of:

- the implementation of this Convention,
- the functioning of this Convention after its entry into force,
- the possibility for Member States to amend the reservations entered in the framework of this Convention with a view to easing the conditions for extradition or withdrawing its reservations,
- the general functioning of extradition procedures between the Member States;

(b) that it will consider, one year after entry into force of this Convention, whether jurisdiction should be given to the Court of Justice of the European Communities.

Oświadczenia i zastrzeżenia złożone przez Państwa Członkowskie do ustanowionej na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, Konwencji o ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej.

Oświadczenia Austrii:

French

RESERVE concernant l'article 3, paragraphe 3 "La République d'Autriche se réserve le droit de ne pas appliquer le paragraphe 1 si l'infraction motivant la demande d'extradition n'est pas passible de sanctions pénales en droit autrichien." RESERVE concernant l'article 7, paragraphe 2 "L'article 12, paragraphe 1, de la loi relative à l'extradition et à l'entraide judiciaire prévoit que les ressortissants autrichiens ne peuvent pas être extradés. Cette disposition a le statut de disposition constitutionnelle. Par conséquent, l'Autriche n'accordera pas l'extradition de ses nationaux." DECLARATION concernant l'article 5, paragraphe 2 "La République d'Autriche déclare qu'elle n'appliquera l'article 5, paragraphe 1, qu'au regard des infractions visées aux articles 1 et 2 de la convention européenne pour la répression du terrorisme et des faits qualifiés de conspiration ou d'association de malfaiteurs qui correspondent à la description des conduites visées à l'article 3, paragraphe 4, en vue de commettre une ou plusieurs des infractions visées aux articles 1 et 2 de la convention européenne pour la répression du terrorisme." DECLARATION concernant l'article 11 "La République d'Autriche déclare que, dans ses relations avec les autres États membres ayant fait la même déclaration, elle tient pour acquis le consentement prévu à l'article 14, paragraphe 1, point a), de la convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957, Journal officiel de la République d'Autriche n° 320/1969, sauf indication contraire dans un cas particulier lorsqu'elle accorde l'extradition." DECLARATION concernant l'article 13, paragraphe 2 "L'autorité centrale au sens de l'article 13, paragraphe 1, est le ministère fédéral de la justice." DECLARATION concernant l'article 14 "La République d'Autriche déclare que, dans le cadre de ses relations avec les autres États membres ayant fait la même déclaration, les autorités judiciaires devant lesquelles la procédure d'extradition est pendante peuvent solliciter directement un complément d'information conformément à l'article 13 de la convention européenne d'extradition. En Autriche, ce sont les tribunaux de première instance qui sont compétents pour solliciter, communiquer et recevoir ce complément d'information." DECLARATION concernant l'article 18, paragraphe 4 "La République d'Autriche déclare que la convention est applicable, dans ses rapports avec les États membres qui ont fait la même déclaration, quatre-vingt-dix jours après la date de dépôt de la présente déclaration."

English

RESERVATION re Article 3(3) "The Republic of Austria reserves the right not to apply paragraph 1 where the offence for which extradition is requested is not punishable under Austrian law." RESERVATION re Article 7(2) "Pursuant to Section 12(1) of the Extradition and Mutual Legal Assistance Act the extradition of Austrian nationals is not permissible. This rule has the rank of a constitutional provision. Austria will therefore not grant extradition of its own nationals." DECLARATION re Article 5(2) "The Republic of Austria declares that it will apply Article 5(1) only in relation to offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism and offences of conspiracy or association - which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3(4) - to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of of the European Convention on the Suppression of Terrorism." DECLARATION re Article 11 "The Republic of Austria declares that, in its relations with other Member States that have made the same declaration, consent for the purposes of Article 14(1)(a) of the European Convention on Extradition of 13 December 1957 (Federal Gazette No 320/1969) is presumed to have been given, unless it indicates otherwise when granting extradition in a particular case." DECLARATION re Article 13(2) "The Federal Ministry of Justice will be the central authority within the meaning of Article 13(1)." DECLARATION re Article 14 "The Republic of Austria

declares that, in its relations with other Member States which have made the same declaration, the judicial authorities before which extradition proceedings are pending may make requests directly for supplementary information in accordance with Article 13 of the European Convention on Extradition. In Austria, the higher district courts ("Landesgerichte") will be authorised to communicate and receive such supplementary information."

DECLARATION re Article 18(4) "The Republic of Austria declares that this Convention will apply to its relations with those Member States that have made the same declaration ninety days after the date of deposit of the declaration."

Oświadczenia Belgii:

French

Réserve relative à l'article 3 : "La Belgique se réserve le droit de ne pas appliquer le paragraphe 1 de l'article 3". Réserve relative à l'article 7 : "L'extradition des nationaux ne sera accordée qu'aux conditions suivantes: - la possibilité d'extradition sera limitée à l'extradition aux fins de poursuite-, - L'Etat membre requérant doit préalablement à l'extradition donner son accord de transférer vers la Belgique la personne qui doit être extradée afin qu'elle y purge sa peine en cas de condamnation à une peine privative de liberté ou s'il est infligé une mesure de sûreté privative de liberté; les dispositions en vigueur concernant le transfèrement inter-étatique des personnes condamnées sont d'application, y compris le consentement de la personne condamnée-, - elle sera subordonnée à la réciprocité." Réserve relative à l'article 12 - « L'article 15 de la Convention européenne d'extradition et de l'article 14, paragraphe 1, du Traité Benelux restent applicables à l'égard de la Belgique ». Déclaration relative à l'article 13, paragraphe 2 - « L'autorité centrale est le ministère de la justice, direction générale de la législation pénale et des droits de l'homme, service des cas individuels de coopération judiciaire internationale. » Déclaration relative à l'article 14: « Les autorités judiciaires habilitées à solliciter ou communiquer et à recevoir des compléments d'information à la suite de la demande d'extradition sont pour la Belgique : - les parquets de première instance -, -les magistrats nationaux. » Déclaration relative à l'article 18, paragraphe 4 « La présente Convention est applicable, en ce qui concerne la Belgique, sur base de l'article 18, dans ses rapports avec les Etats membres qui auront formulé la même déclaration. »

English

Reservation regarding Article 3: "Belgium reserves the right not to apply Article 3(1)".
Reservation regarding Article 7: "The extradition of nationals will be granted only under the following conditions: - the possibility of extradition will be confined to extradition for the purposes of prosecution; - the requesting Member State must, prior to extradition, give its agreement to transfer to Belgium the person to be extradited so that that person serves his sentence there if a penalty involving deprivation of liberty or a detention order is imposed; the provisions in force concerning the inter-State transfer of sentenced persons shall apply, including the consent of the sentenced person; - it is subject to reciprocity." Reservation regarding Article 12: "Article 15 of the European Convention on Extradition and Article 14(1) of the Benelux Treaty shall continue to apply in respect of Belgium." Declaration regarding Article 13(2): "The central authority is the Individual Cases Section of the International Judicial Cooperation Department in the Directorate-General for Criminal Legislation and Human Rights of the Ministry of Justice." Declaration regarding Article 14: "In the case of Belgium, the judicial authorities authorised to request or to communicate and receive supplementary information following a request for extradition are: - the public prosecutor's offices; - the national magistrates." Declaration regarding Article 18(4): "As far as Belgium is concerned, this Convention shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration."

French

"Ad article 7 : L'extradition d'un Allemand de la République fédérale d'Allemagne vers l'étranger est interdite par l'article 16, paragraphe 2, de la Loi fondamentale de la République fédérale d'Allemagne et doit donc toujours être refusée. Ad article 11 : Le gouvernement fédéral déclare que dans les relations de la République fédérale d'Allemagne avec tous les autres Etats membres qui ont fait la même déclaration, le consentement visé à l'article 14, paragraphe 1, point a), de la Convention européenne d'extradition, doit être considéré comme donné, sauf communication contraire faite à l'occasion de l'autorisation d'une extradition. Ad article 13 : Les autorités centrales aux fins de l'article 13, paragraphe 1 sont le ministre fédéral de la Justice et les ministres de la Justice des Länder. Toutefois, pour la réception et la transmission par télécopie des documents visés dans cette disposition, la seule autorité centrale compétente est le ministère fédéral de la Justice. Ad article 14 : Le gouvernement fédéral déclare que dans les relations de la République fédérale d'Allemagne avec tous les autres Etats membres qui ont fait la même déclaration, les demandes de complément d'informations visées à l'article 13 de la Convention européenne d'extradition peuvent être transmises directement entre les autorités judiciaires ou autres autorités compétentes, de même que les réponses à ces demandes. Lorsque la République fédérale d'Allemagne est l'Etat requis, ce sont les parquets des Oberlandesgerichte qui sont compétents pour demander et recevoir les documents complémentaires. Lorsque la République fédérale d'Allemagne est l'Etat requérant, c'est le Procureur général auprès de la Cour fédérale de Justice, ainsi que les parquets des Oberlandesgerichte et les parquets des Landgerichte qui sont compétents pour demander et transmettre les documents complémentaires. La demande d'informations doit être adressée directement à l'autorité répressive chargée de procéder à l'extradition. Ad article 18 : Le gouvernement fédéral déclare, conformément à l'article 18, paragraphe 4, que la convention entre en vigueur pour la République fédérale d'Allemagne, à l'égard des Etats membres qui ont fait une déclaration semblable, quatre-vingt-dix jours après le dépôt de la déclaration."

English

"Re Article 7: Pursuant to Article 16(2) of the Basic Law, no German may be extradited from the Federal Republic of Germany to a foreign country; the Federal Republic of Germany must therefore refuse extradition of its nationals under any circumstances. Re Article 11: The Federal Government declares that in the Federal Republic of Germany's relations with all other Member States which have made the same declaration, consent for the purposes of Article 14(1)(a) of the European Convention on Extradition is presumed to have been given, unless it indicates otherwise when granting extradition in a particular case. Re Article 13: For the purposes of Article 13(1), the central authorities will be the Federal Minister for Justice and the Justice Ministers and Senators of the Länder. However, where the documents referred to in Article 13(1) are received or transmitted by facsimile, the Federal Minister for Justice is to be regarded as the sole central authority. Re Article 14: The Federal Government declares that in the Federal Republic of Germany's relations with other Member States which have made the same declaration, requests for supplementary information pursuant to Article 13 of the European Convention on Extradition may be made directly to the competent judicial authorities or other competent authorities and answered by them directly. Where the Federal Republic of Germany is the requested Member State, the public prosecutor's offices at the Higher Regional Courts [Oberlandesgerichten] will be responsible for requesting and receiving supplementary information. Where Germany is the requesting Member State, the responsibility for requesting and transmitting supplementary information will lie with the head of the prosecution department [Generalbundesanwalt] at the Federal Supreme Court [Bundesgerichtshof], the public prosecutor's offices at the Higher Regional Courts [Oberlandesgerichten] and the public prosecutor's offices at the

District Courts [Landgerichten]. Requests for information should be made directly to the prosecuting authority dealing with the particular extradition case. Re Article 18: In accordance with Article 18(4), the Federal Government declares that as far as it is concerned, the Convention will apply to the Federal Republic of Germany's relations with Member States which have made the same declaration, 90 days after the date of deposit of the declaration."

Oświadczenia Danii:

French

Ad article 3, paragraphe 3, de la convention: "Il peut être refusé de faire droit à une demande d'extradition si les faits motivant la demande d'extradition ne sont pas considérés comme des infractions en droit danois même si, dans la législation de l'Etat membre requérant, ces faits sont qualifiés de conspiration ou d'association de malfaiteurs et peuvent entraîner une peine privative de liberté d'une durée d'au moins douze mois et si la conspiration ou l'association de malfaiteurs a pour but de commettre une des infractions énumérées à l'article 3, paragraphe 1, point a) ou b)." Ad article 5, paragraphe 2, de la convention: "L'article 5, paragraphe 1, ne sera appliqué qu'aux infractions visées à l'article 1er et à l'article 2 de la convention européenne pour la répression du terrorisme et aux infractions qui peuvent être qualifiées de conspiration ou d'association de malfaiteurs, conformément à la description de comportements de ce type figurant à l'article 3, paragraphe 4, dans le but de commettre l'une ou plusieurs des infractions visées à l'article 1er et à l'article 2 de la convention européenne pour la répression du terrorisme." Ad article 7, paragraphe 2, de la convention: "L'extradition peut être refusée si la personne qui fait l'objet de la demande d'extradition est un ressortissant danois." Ad article 12, paragraphe 2, de la convention: "L'article 15 de la convention européenne d'extradition reste applicable en ce qui concerne le Danemark, à moins que la personne extradée, lorsqu'elle a consenti à être extradée du Danemark vers un autre Etat membre, ait consenti à être poursuivie et à être réextradée vers un troisième Etat membre pour des infractions autres que celles ayant motivé son extradition et commises avant celle-ci ou à moins que la personne qui est extradée ait consenti à être réextradée lors d'une audience dans l'Etat membre vers lequel l'extradition a eu lieu." Ad article 13, paragraphe 2, de la convention: "En ce qui concerne le Danemark, l'autorité centrale désignée est le ministère de la justice, Slotsholmsgade 10, 1216 København K." Ad article 14, paragraphe 1, de la convention: "Les autorités judiciaires ou les autres autorités compétentes des Etats membres qui, à l'égard du Danemark, ont fait une déclaration conformément à l'article 14, paragraphe 1, peuvent s'adresser directement aux autorités judiciaires ou aux autres autorités compétentes du Danemark chargées des poursuites pénales contre la personne dont l'extradition est demandée pour solliciter un complément d'information conformément à l'article 13 de la convention européenne d'extradition." Ad article 14, paragraphe 2, de la convention: "En ce qui concerne le Danemark, les tribunaux et le ministère public sont habilités à solliciter, à communiquer et à recevoir le complément d'information visé à l'article 14, paragraphe 1. Selon le Code de procédure, le ministère public comprend le ministère de la justice, le procureur général, les procureurs du roi, le préfet de police de Copenhague et les commissaires divisionnaires de police." Ad article 18, paragraphe 4, de la convention: "En ce qui concerne le Danemark, la convention est applicable aux relations du Danemark avec les Etats membres qui ont fait la même déclaration à l'égard du Danemark, quatre-vingt-dix jours après la date de dépôt de la présente déclaration." "La Convention, en ce qui concerne le Danemark, ne s'applique pas jusqu'à nouvel ordre aux îles Féroé et au Groenland."

English

Re Article 3(3): "A request for extradition may be refused if the offence for which extradition is requested is not regarded as an offence under Danish law, even if the offence

is classified by the law of the requesting Member State as a conspiracy or an association to commit offences and is punishable by deprivation of liberty for at least twelve months and even if the conspiracy or the association is to commit one of the offences referred to in Article 3(1)(a) or (b)." Re Article 5(2): "Article 5(1) will apply only in relation to the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism and offences that can be defined as offences of conspiracy or association - which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3(4) - to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism." Re Article 7(2): "Extradition may be refused if the person claimed is a Danish national." Re Article 12(2): "Article 15 of the European Convention on Extradition shall continue to apply in the case of Denmark, unless the person extradited had, when agreeing to be extradited from Denmark to the Member State to which extradition occurred, indicated his/her agreement to being called to account and re-extradited to a third Member State for punishable offences committed before extradition other than those for which the person was extradited, or unless the person extradited has indicated his/her agreement to re-extradition at a court hearing in the Member State to which extradition has occurred." Re Article 13(2): "In the case of Denmark, the designated central authority is the Ministry of Justice, Slotsholmsgade 10, 1216 København K." Re Article 14, first paragraph: "In those Member States which have made a declaration to Denmark pursuant to the first paragraph of Article 14, the judicial authorities or other competent authorities may make requests directly to Denmark's judicial authorities or other competent authorities responsible for criminal proceedings against the person whose extradition is requested for supplementary information in accordance with Article 13 of the European Convention on Extradition." Re Article 14, second paragraph: "In the case of Denmark, the courts and public prosecution authorities are authorized to request, communicate and receive the supplementary information referred to in the first paragraph of Article 14. Under the Danish Administration of Justice Act, public-prosecution authorities comprise the Ministry of Justice, Director of Public Prosecutions, Public Prosecutors, Commissioner of the Copenhagen Police and Chief Constables." Re Article 18(4): "In the case of Denmark, the Convention shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration with regard to Denmark, ninety days after the date of deposit thereof." "The Convention shall not, in the case of Denmark, apply to the Faroe Islands and Greenland until otherwise provided."

Oświadczenia Hiszpanii:

French

ad article7: "Conformément à ce qui est prévu à l'article18, en ce qui concerne l'article7, paragraphe2, l'Espagne déclare qu'elle accordera l'extradition de ses nationaux, à condition que le fait soit également constitutif d'une infraction en Espagne et que l'Etat requérant donne des garanties selon lesquelles, en cas de condamnation, l'intéressé sera transféré sans délai en Espagne pour y purger sa peine." ad article13: "Conformément à ce qui est prévu à l'article18, en ce qui concerne l'article13, paragraphe2, l'Espagne désigne comme autorité centrale le Secrétariat général technique du ministère de la justice." ad article14: "Conformément à ce qui est prévu à l'article18, en ce qui concerne l'article14, l'Espagne déclare que, dans le cadre de ses relations avec les autres Etats membres ayant fait la même déclaration, les demandes de complément d'information peuvent être adressées directement à l'organe judiciaire qui a demandé l'extradition." ad article 18: "Conformément à ce qui est prévu à l'article18, paragraphe4, l'Espagne déclare que cette convention est applicable, en ce qui la concerne, dans ses rapports avec les Etats membres qui ont fait la même déclaration, quatre-vingt-dix jours après la date de dépôt de ladite déclaration, une fois effectuée la notification visée au paragraphe2 du même article."

English

Re Article 7: "Pursuant to Article 18, with regard to Article 7(2), Spain declares that it will grant extradition of its nationals provided that the act concerned also constitutes an offence in Spain and that the requesting State guarantees that such persons will, if sentenced, be transferred forthwith to Spain to serve their sentences." Re Article 13: "Pursuant to Article 18, with regard to Article 13(2), Spain designates the Technical General Secretariat of the Ministry of Justice as the central authority." Re Article 14: "Pursuant to Article 18, with regard to Article 14, Spain declares that, in its relations with the States which have made the same declaration, requests for supplementary information may be made directly to the judicial body which requested extradition." Re Article 18: "Pursuant to Article 18(4), Spain declares that, as far as it is concerned, this Convention shall, once the notification referred to in Article 18(2) has been made, apply to its relations with the Member States which have made the same declaration ninety days after the date of deposit of said declaration.

Oświadczenia Wielkiej Brytanii:

French

Article 11 Conformément à l'article 11, le Royaume-Uni déclare que, dans le cadre de ses relations avec les autres États membres ayant fait la même déclaration, le consentement prévu à l'article 14, paragraphe 1, point a), de la convention européenne d'extradition est réputé acquis, sauf indication contraire dans un cas particulier lorsqu'il accorde l'extradition. Article 13 En ce qui concerne l'article 13, paragraphe 2, le Royaume-Uni désigne les autorités centrales ci-après chargées de transmettre et de recevoir les demandes d'extradition au titre de l'article 13, paragraphe 1. Lorsque la demande est adressée au Royaume-Uni, les autorités centrales sont le Home Office et le Scotland Office. Lorsque la demande est faite par le Royaume-Uni, les autorités centrales sont le Home Office, le Scottish Executive Justice Department et le Northern Ireland Office. Article 16 Les dispositions de l'article 16 ne s'appliquent pas au Royaume-Uni en raison de sa réserve relative à l'article 21 de la convention européenne d'extradition. Article 18 Conformément à l'article 18, paragraphe 4, le Royaume-Uni déclare que, jusqu'à son entrée en vigueur, la convention est applicable, en ce qui le concerne, dans ses rapports avec les États membres qui ont fait la même déclaration quatre-vingt-dix jours après la date du dépôt de l'instrument de ratification du Royaume-Uni.

English

Article 11 Pursuant to Article 11, the United Kingdom declares that in its relations with other Member States that have made the same declaration, consent for the purposes of Article 14(1)(a) of the European Convention on Extradition is presumed to have been given unless it indicates otherwise when granting extradition in a particular case. Article 13 With regard to Article 13(2), the United Kingdom designates the following central authorities as responsible for transmitting and receiving extradition requests as set out in Article 13(1). Where a request is made to the United Kingdom, the central authorities are the Home Office and the Scotland Office. Where a request is made by the United Kingdom, the central authorities are the Home Office, the Scottish Executive Justice Department and the Northern Ireland Office. Article 16 The provisions of Article 16 do not apply to the United Kingdom because of its reservation to Article 21 of the European Convention on Extradition. Article 18 Pursuant to Article 18(4), the United Kingdom declares that until its entry into force, this Convention shall apply to it in its relations with Member States which have made the same declaration 90 days after the date of deposit of the United Kingdom's instrument of ratification.

Oświadczenia Grecji:

French

A. Conformément à l'article 5, paragraphe 2 : La Grèce n'appliquera le paragraphe 1 de l'article 5 qu'au regard : a) des infractions visées aux articles 1 et 2 de la convention européenne pour la répression du terrorisme et b) des faits qualifiés de conspiration ou d'association de malfaiteurs, qui correspondent à la description des conduites visées à l'article 3, paragraphe 4, en vue de commettre une ou plusieurs des infractions visées aux articles 1 et 2 de la convention européenne pour la répression du terrorisme. B. Conformément à l'article 6, paragraphe 3 : La Grèce n'accordera l'extradition au titre d'une infraction fiscale que pour des faits susceptibles de constituer une infraction en matière d'accises, de taxe à la valeur ajoutée ou de douane. C. Conformément à l'article 7, paragraphe 2 : La Grèce n'accordera pas l'extradition de ses nationaux. D. Conformément à l'article 12, paragraphe 2 : La Grèce continuera d'appliquer l'article 15 de la convention européenne d'extradition sauf si la personne concernée, qui a consenti à son extradition, a renoncé expressément au bénéfice de la règle de la spécialité. E. Conformément à l'article 13, paragraphe 1 : La Grèce désigne comme autorité centrale au sens de l'article précité le ministère de la Justice.

English

A. In accordance with Article 5(2): Greece will apply Article 5(1) only with regard to: (aa) the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism, and (bb) offences of conspiracy or association - which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3(4) - to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism. B. In accordance with Article 6(3): Greece will grant extradition in connection with a fiscal offence only for acts or omissions which may constitute an offence in connection with excise, value-added tax or customs. C. In accordance with Article 7(2): Greece will not grant extradition of its nationals. D. In accordance with Article 12(2): Greece will continue to apply Article 15 of the European Convention on Extradition, except where the person concerned who has consented to being extradited has waived, by way of an express declaration, the benefit of the rule of speciality. E. In accordance with Article 13(1): In accordance with this Article, the Ministry of Justice is designated as central authority.

Oświadczenia Irlandii:

French

L'Irlande se réserve le droit de ne pas appliquer l'article 3, paragraphe 1, de la présente convention. L'Irlande déclare qu'elle n'appliquera l'article 5, paragraphe 1, de la présente convention qu'au regard des infractions visées aux points a) et b) du paragraphe 2 dudit article. L'Irlande déclare qu'elle accordera l'extradition de ses nationaux, mais uniquement sur une base de réciprocité. Conformément à l'article 13, paragraphe 1, l'Irlande a désigné le ministre de la justice, de l'égalité et des réformes législatives comme autorité centrale aux fins de la présente convention.

English

Ireland reserves the right not to apply Article 3.1 of this Convention; Ireland declares that it will apply paragraph 1 of Article 5 of this Convention only to the offences set out at (a) and (b) of paragraph 2 of the said Article; Ireland declares that it will grant extradition of its nationals, but only on a reciprocal basis; Pursuant to Article 13.1 Ireland has designated the

Minister of Justice, Equality and Law Reform as the Central Authority for the purposes of this Convention.

Oświadczenia Luksemburg:

French

En outre, le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg désire faire les déclarations suivantes : 1. "En application de l'article 3, paragraphe 3, le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg déclare que les conditions de l'article 3, paragraphe 1, sont remplies si la participation de la personne à extraditer répond, outre aux conditions des articles 66 et 67, à celles des articles 324 et 324ter du code pénal ou à celles de l'article 11 de la loi modifiée du 19 février 1973 concernant la vente de substances médicamenteuses et la lutte contre la toxicomanie." 2. "En application de l'article 5, paragraphe 2, le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg déclare qu'il n'applique le paragraphe 1 de l'article 5 qu'au regard : a) des infractions visées aux articles 1 et 2 de la Convention européenne pour la répression du terrorisme, et b) des faits qualifiés de conspiration ou d'association de malfaiteurs en vue de commettre une ou plusieurs des infractions visées aux articles 1 et 2 de la Convention européenne pour la répression du terrorisme." 3. "En application de l'article 6, paragraphe 3, le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg déclare qu'il n'accorde l'extradition au titre d'infraction fiscale que pour des faits susceptibles de constituer une infraction en matière d'accises, de taxe à la valeur ajoutée ou de douane." 4. "En application de l'article 7, paragraphe 2, le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg déclare ne pas accorder l'extradition de ses ressortissants et maintenir, dans les relations avec les Etats Parties à la présente Convention, l'effet de la réserve et de la déclaration faites dans le cadre des articles 6 et 21 de la Convention européenne d'extradition." 5. "En application de l'article 12, paragraphe 2, le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg déclare que l'article 15 de la Convention européenne d'extradition et l'article 14, paragraphe 1 du Traité Benelux d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale restent applicables sauf lorsque la personne extradée aura consenti, conformément à la présente Convention, à être réextradée vers un autre Etat membre." 6. "En application de l'article 13, paragraphe 1, le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg déclare que le Ministère de la Justice est désigné pour exercer au Grand-Duché de Luxembourg la fonction d'Autorité centrale au sens de l'article 13 de la Convention établie sur la base de l'article K.3 du Traité sur l'Union Européenne, relative à l'extradition entre Etats membres de l'Union Européenne, signée le 27 septembre 1996." 7. "En application de l'article 14, le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg déclare que, dans le cadre de ses relations avec les autres Etats membres ayant fait la même déclaration, les autorités judiciaires ou les autres autorités compétentes de ces Etats membres peuvent, s'il y a lieu, s'adresser directement au Procureur général d'Etat pour solliciter un complément d'information, conformément à l'article 13 de la Convention Européenne d'extradition ou à l'article 12 du Traité Benelux d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale. Lorsque le Luxembourg est Etat requis, le pouvoir de solliciter un tel complément d'information appartient au Ministre de la Justice, au Procureur général d'Etat ainsi qu'aux autorités judiciaires saisies de la procédure d'extradition." 8. "En application de l'article 18, paragraphe 4, le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg déclare que la présente Convention est applicable, en ce qui le concerne, dans ses rapports avec les Etats membres qui on fait la même déclaration."

English

In addition, the Government of the Grand Duchy of Luxembourg wishes to make the following declarations: 1. "Pursuant to Article 3(3), the Government of the Grand Duchy of Luxembourg declares that the conditions of Article 3(1) are fulfilled if the participation of the person to be extradited, in addition to meeting the requirements of Articles 66 and 67, meets those of Articles 324 and 324b of the Penal Code or those of Article 11 of the

amended Law of 19 February 1973 concerning the sale of medicinal substances and the fight against drug addiction." 2. "Pursuant to Article 5(2), the Government of the Grand Duchy of Luxembourg declares that it will apply Article 5(1) only in relation to: (a) the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism, and (b) offences of conspiracy or association to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism." 3. "Pursuant to Article 6(3), the Government of the Grand Duchy of Luxembourg declares that it will grant extradition in connection with a fiscal offence only for acts or omissions which may constitute an offence in connection with excise, value-added tax or customs." 4. "Pursuant to Article 7(2), the Government of the Grand Duchy of Luxembourg declares that it will not grant extradition of its nationals and, in its relations with the States Parties to this Convention, will uphold the effect of the reservation and the declaration made in the framework of Articles 6 and 21 of the European Convention on Extradition." 5. "Pursuant to Article 12(2), the Government of the Grand Duchy of Luxembourg declares that Article 15 of the European Convention on Extradition and Article 14(1) of the Benelux Treaty on Extradition and Mutual Assistance in Criminal Matters shall continue to apply except where the person extradited consents to be re-extradited to another Member State in accordance with this Convention." 6. "Pursuant to Article 13(1), the Government of the Grand Duchy of Luxembourg declares that the Ministry of Justice is designated to perform the function of central authority in the Grand Duchy of Luxembourg within the meaning of Article 13 of the Convention, drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, relating to extradition between the Member States of the European Union, signed on 27 September 1996." 7. "Pursuant to Article 14, the Government of the Grand Duchy of Luxembourg declares that, in its relations with other Member States which have made the same declaration, the judicial authorities or other competent authorities of those Member States may, where appropriate, make requests directly to the Principal Public Prosecutor of the State for supplementary information in accordance with Article 13 of the European Convention on Extradition or Article 12 of the Benelux Treaty on Extradition and Mutual Assistance in Criminal Matters. Where Luxembourg is the requested State, the authority to request such supplementary information lies with the Ministry of Justice, the Principal Public Prosecutor (of the State) and the judicial authorities responsible for the extradition procedure." 8. "Pursuant to Article 18(4), the Government of the Grand Duchy of Luxembourg declares that as far as it is concerned this Convention shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration."

Oświadczenia Holandia:

French

1) Réserve sur l'article 3 "Conformément à l'article 3, paragraphe 3, le gouvernement des Pays-Bas déclare que le paragraphe 1 de l'article 3 ne sera pas appliqué." 2) Réserve sur l'article 5 "Conformément à l'article 5, paragraphe 2, le gouvernement des Pays-Bas déclare que le paragraphe 1 de l'article 5 ne sera appliqué qu'au regard des infractions visées au paragraphe 2, points a) et b), dudit article." 3) Réserve sur l'article 7 "Conformément à l'article 7, paragraphe 2, le gouvernement des Pays-Bas déclare que les Pays-Bas n'accorderont pas l'extradition ou le transit de ressortissants néerlandais en vue de l'exécution d'une peine ou d'autres mesures. Toutefois, les ressortissants néerlandais peuvent être extradés dans le cadre de poursuites judiciaires pour autant que l'État requérant garantisse que la personne réclamée sera remise aux Pays-Bas afin d'y purger sa peine si, après son extradition, elle s'est vu infliger une peine privative de liberté non assortie d'un sursis ou toute autre mesure comportant une privation de liberté. En ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, on entend par ressortissant néerlandais, aux fins de l'application de cette convention, toute personne possédant la nationalité néerlandaise ou tout étranger intégré dans la société néerlandaise, pour autant qu'il soit susceptible d'être poursuivi aux Pays-Bas pour les faits ayant donné lieu à la demande d'extradition et pour autant que cet étranger puisse légitimement s'attendre à ne pas perdre son droit de séjour aux Pays-Bas du fait d'une peine ou d'une mesure qui lui serait infligée à la suite de son

extradition." 4) Réserve sur l'article 12 "Conformément à l'article 12, paragraphe 2, le gouvernement des Pays-Bas déclare que l'article 15 de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957 et l'article 14, paragraphe 1, du traité d'extradition et d'entraide policière en matière pénale entre le Royaume de Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et le Royaume des Pays-Bas du 27 juin 1962 restent applicables, pour autant que la personne réclamée soit un ressortissant néerlandais au sens de la déclaration concernant l'article 7, paragraphe 2." 1) Déclaration concernant l'article 14 "En vue de l'obtention d'un complément d'information au sens de l'article 13 de la Convention européenne d'extradition et de l'article 12 du traité d'extradition entre les États du Benelux: a) dans le cas de demandes d'extradition émanant des Pays-Bas: les autorités désignées dans la déclaration de l'État membre sollicité peuvent s'adresser directement à l'autorité judiciaire désignée dans la demande d'extradition néerlandaise, laquelle peut communiquer directement les informations demandées; b) dans le cas de demandes d'extradition adressées aux Pays-Bas: les autorités judiciaires néerlandaises qui sont chargées du traitement de la demande d'extradition s'adressent, en cas d'urgence, directement aux autorités désignées dans la déclaration de l'État membre requérant. Les autorités judiciaires néerlandaises prévues au point b) sont l'officier de justice près l'Arrondissementsrechtbank "chargé du traitement de la demande d'extradition et le procureur général près le "Hoge Raad der Nederlanden". 2) Déclaration concernant l'article 18, paragraphe 4 "La Convention entre en vigueur quatre-vingt-dix jours après le dépôt de la présente déclaration en ce qui concerne les Pays-Bas dans leurs rapports avec les autres États membres de l'Union européenne qui ont fait la même déclaration."

English

(1) Reservation pursuant to Article 3: "The Netherlands Government declares pursuant to Article 3(3) that Article 3(1) shall not be applied." (2) Reservation pursuant to Article 5: "The Netherlands Government declares pursuant to Article 5(2) that Article 5(1) shall be applied only in respect of the offences referred to in Article 5(2)(a) and (b)." (3) Reservation pursuant to Article 7: "The Netherlands Government declares pursuant to Article 7(2) that no extradition or transit of Netherlands nationals shall be granted for the purpose of execution of a sentence or other measure. However, Netherlands nationals may be extradited for the purpose of prosecution insofar as the requesting State offers the guarantee that the person claimed will be transferred back to the Netherlands in order to serve his sentence there if, after extradition, a sentence involving deprivation of liberty, other than a provisional sentence, or a detention order is imposed on him. As regards the Kingdom of the Netherlands, for the purposes of applying this Convention, Netherlands nationals are understood to be persons of Netherlands nationality and foreigners who are integrated into Netherlands society insofar as they may be prosecuted in the Netherlands for offences which form the grounds of the extradition request and insofar as it may reasonably be assumed that such foreigners will not lose their right of residence in the Netherlands as a result of a sentence or measure imposed upon them after extradition." (4) Reservation pursuant to Article 12: "The Netherlands Government declares pursuant to Article 12(2) that Article 15 of the European Convention on Extradition of 13 December 1957 and Article 14(1) of the Treaty on Extradition and Mutual Assistance in Criminal Matters between the Kingdom of Belgium, the Grand Duchy of Luxembourg and the Kingdom of the Netherlands of 27 June 1962 shall continue to apply insofar as the person claimed is a Netherlands national within the meaning of the declaration made pursuant to Article 7(2)." (1) Declaration pursuant to Article 14: "With a view to obtaining supplementary information as referred to in Article 13 of the European Convention on Extradition and Article 12 of the Benelux Extradition Treaty, with regard to: (a) extradition requests emanating from the Netherlands: the authorities referred to in the declaration by the requested Member State may make requests directly to the judicial authority referred to in the Netherlands extradition request, which may also provide the information requested directly, and (b) extradition requests addressed to the Netherlands: the Netherlands judicial authorities which are responsible for dealing with the extradition request may, in urgent

cases, make requests directly to the authorities referred to in the declaration by the requesting Member State. The Netherlands judicial authorities as referred to in (b) are the public prosecutor at the District Court who is responsible for dealing with the request for extradition and the Public Prosecutor's Office at the State Council of the Netherlands (Hoge Raad der Nederlanden)." (2) Declaration pursuant to Article 18(4): "As far as the Netherlands is concerned the Convention shall apply to ninety days after the deposit of this declaration to its relations with other Member States of the European Union that have made the same declaration."

Oświadczenia Portugalii:

French

"1 - En application de l'article 7, paragraphe 2 de la convention, le Portugal déclare qu'il n'autorisera l'extradition du territoire national de ressortissants portugais que dans les conditions prévues par la Constitution de la République portugaise : a) s'agissant d'actes de terrorisme et de criminalité organisée internationale ; b) dans le cadre d'une procédure pénale et, dans ce cas, à condition que l'Etat requérant garantisse le retour de la personne extradée au Portugal pour y exécuter la peine ou la sanction qui lui a été appliquée, sauf si l'intéressé s'y oppose par une déclaration expresse. Les procédures indiquées dans la déclaration jointe par le Portugal à la Convention du Conseil de l'Europe sur le transfèrement des personnes condamnées s'appliquent aux fins de l'exécution du jugement au Portugal. 2 - En application de l'article 12, paragraphe 2, le Portugal déclare qu'il n'est pas nécessaire d'obtenir son consentement pour la réextradition d'une personne vers un autre Etat membre, si cette personne a consenti, conformément à la présente convention, à être réextradée vers cet Etat. 3 - En application de l'article 13, paragraphe 2, le Portugal désigne pour autorité centrale, au sens de l'article 13, paragraphe 1, l'Office du Procureur général de la République. 4 - En application et aux fins de l'article 18, paragraphe 4, le Portugal déclare que la présente convention est applicable, en ce qui le concerne, dans ses rapports avec les Etats membres qui ont fait la même déclaration"

English

"1. In accordance with Article 7(2) of the Convention Portugal declares that it will authorise extradition of Portuguese nationals from national territory only under the conditions laid down in the Constitution of the Portuguese Republic: (a) in cases of terrorism and international organised crime; and (b) for the purposes of prosecution, provided that the requesting State guarantees the extradited person's return to Portugal, to serve the sentence or penalty imposed unless that person expresses his opposition by an explicit declaration. For the purposes of carrying out the sentence in Portugal, the procedures set out in the declaration made by Portugal in connection with the Council of Europe Convention on the Transfer of Sentenced Persons shall be observed. 2. In accordance with Article 12(2) Portugal declares that it is not necessary to obtain its consent to the re-extradition of a person to another Member State, if the person concerned has consented to be re-extradited to that State, in accordance with this Convention. 3. In accordance with Article 13(2) Portugal designates the Office of the Public Prosecutor of the Republic as the central authority within the meaning of Article 13(1). 4. In accordance with and for the purposes of Article 18(4) Portugal declares that this Convention applies to its relations with Member States that have made the same declaration."

French

Article 3, paragraphe 3 La Suède n'appliquera pas l'article 3, paragraphe 1. Article 7, paragraphe 2 Un ressortissant suédois peut être extradé aux fins d'une poursuite ou en vue de l'exécution d'une peine aux conditions ci-après. La Suède se réserve néanmoins à tout moment le droit de refuser l'extradition d'un ressortissant suédois. a) Un ressortissant suédois ne peut être extradé aux fins d'une poursuite que si, au moment de l'infraction, il résidait depuis au moins deux ans de façon permanente dans l'État requérant ou si les faits pour lequel l'extradition est demandée correspondent, selon la législation suédoise, à une infraction passible d'une peine de prison supérieure à quatre ans. Si les faits incriminés se sont déroulés entièrement en Suède, l'extradition aux fins d'une poursuite n'est accordée que s'ils comportent la participation à une infraction commise à l'étranger ou si l'extradition est également accordée pour un fait commis à l'étranger. Si l'extradition est accordée, la Suède peut poser comme condition que la personne extradée soit renvoyée en Suède en vue de l'exécution de l'éventuelle peine ou autre mesure privative de liberté à laquelle l'infraction donnerait lieu. Le renvoi est soumis aux dispositions de la législation suédoise relatives à la transmission de l'exécution des jugements répressifs. b) Un ressortissant suédois ne peut être extradé en vue de l'exécution d'une peine que si, au moment de l'infraction, il résidait depuis au moins deux ans de façon permanente dans l'État requérant ou s'il consent à l'extradition devant un procureur suédois. c) L'extradition d'un ressortissant suédois n'est pas soumise à l'application des articles 5, 8 et 10 à 12. d) L'extradition d'un ressortissant suédois conformément à la Convention relative à la procédure simplifiée d'extradition entre les États membres de l'Union européenne n'est pas soumise à l'application de l'article 9 de la convention. e) La déclaration faite par la Suède à propos de l'article 6, paragraphe 2, de la Convention européenne d'extradition, selon laquelle la Suède assimile aux ressortissants suédois les étrangers domiciliés en Suède, au Danemark ou en Finlande, ne sera pas invoquée à l'égard des États membres qui garantissent le même traitement. Article 12, paragraphe 2 L'article 15 de la Convention européenne d'extradition reste applicable sauf dans les cas prévus par la procédure simplifiée d'extradition où la personne extradée renonce expressément au bénéfice de la protection contre la réextradition ou lorsque la personne concernée renonce au bénéfice de la protection contre la réextradition. Article 13, paragraphe 2 Le Ministère de la justice est l'autorité centrale en matière d'extradition. Article 14 Le procureur général ou tout autre procureur chargé d'une affaire d'extradition peuvent s'adresser directement à leurs homologues étrangers. Article 18, paragraphe 4 Dès avant l'entrée en vigueur de la convention, la Suède l'appliquera à l'égard des autres États membres qui ont fait la même déclaration.

English

Article 3(3) Sweden will not apply Article 3(1). Article 7(2) A Swedish national may be extradited, for the purposes of prosecution and enforcement of sentence, in accordance with the conditions set out below. In all cases, however, Sweden reserves the right to refuse to extradite a Swedish national. (a) In order for a Swedish national to be extradited for the purpose of prosecution, the person whose extradition is requested must have been permanently resident in the requesting State for at least two years at the time of the offence, or the offence for which extradition is requested must constitute a criminal offence punishable under Swedish law by imprisonment for more than four years. If the offence has been committed entirely within Sweden, extradition for the purpose of prosecution may be granted only if the offence involves complicity in a criminal offence committed outside the country or if extradition is granted for an offence committed outside the country as well. If extradition is granted, Sweden may impose a condition that the person extradited be returned to Sweden to serve any sentence involving deprivation of liberty or other form of detention order on account of the offence. Such return will be governed by the provisions of Swedish law relating to transfer of the enforcement of criminal judgments. (b) In order for a

Swedish national to be extradited for the purpose of enforcement of sentence, the person whose extradition is requested must have been permanently resident in the requesting State for at least two years at the time of the offence or must have consented to extradition, in the presence of a Swedish prosecutor. (c) In the case of extradition of a Swedish national, Articles 5, 8 and 10 to 12 will not apply. (d) In the case of extradition of a Swedish national in accordance with the Convention on simplified extradition procedure between the Member States of the European Union, Article 9 of that Convention will not apply. (e) Sweden's declaration, under Article 6(1) of the European Convention on Extradition, that non-Nordic nationals resident in Sweden, Denmark or Finland will be treated by Sweden in the same way as Swedish nationals will not be invoked by Sweden in relation to Member States which ensure equal treatment. Article 12(2) Article 15 of the European Convention on Extradition will continue to apply, except in cases under the simplified extradition procedure in which the person extradited expressly waives protection from re-extradition or where anyone otherwise extradited expressly waives protection from re-extradition. Article 13(2) The Ministry of Justice is to be the central authority in extradition cases. Article 14 The Prosecutor-General or any other prosecutors dealing with extradition cases are empowered to communicate directly with their counterparts in other countries. Article 18(4) Sweden will apply the Convention, even before it enters into force, in relation to other Member States which have made a similar declaration.

Oświadczenia Finlandii:

French

1. Concernant l'article 7, paragraphe 2 : la Finlande n'accordera l'extradition de ses nationaux que sous les conditions suivantes : un national finlandais peut, à la discrétion du ministère de la justice, être extradé vers un Etat membre de l'Union européenne en vue d'y être jugé pour une infraction qui serait punie, en droit finlandais, d'une peine maximale d'au moins quatre ans d'emprisonnement si elle était commise dans les mêmes circonstances en Finlande; une des conditions de l'extradition est que, une fois la décision passée en force de chose jugée, l'Etat membre requérant s'engage à rapatrier sans délai en Finlande un national finlandais extradé, en vue de son éventuelle incarcération s'il consent à purger sa peine en Finlande; aucun national finlandais ne peut être extradé pour une infraction politique ni pour une infraction commise en Finlande, à bord d'un navire finlandais en haute mer ou à bord d'un aéronef finlandais; aucun national finlandais ne peut être poursuivi ni puni sans l'autorisation du ministère de la justice pour une infraction autre que celle visée dans la demande d'extradition, aucun national finlandais ne peut être réextradé vers un autre Etat. 2. Concernant l'article 12, paragraphe 2 : La Finlande continuera d'appliquer l'article 15 de la convention européenne d'extradition, sauf dispositions contraires prévues à l'article 13 de la convention relative à la procédure simplifiée d'extradition entre les Etats membres de l'Union européenne ou sauf si la personne concernée consent à sa réextradition. 3. Concernant l'article 18, paragraphe 4 : avant son entrée en vigueur sur le plan international, la convention est applicable, en ce qui concerne la Finlande, dans ses rapports avec les Etats membres qui ont fait la même déclaration. Concernant l'article 13, paragraphe 2, de la convention : "En Finlande, l'autorité centrale désignée en application de l'article 13, paragraphe 1, est le ministère de la justice." Concernant l'article 14 de la convention : "Les autorités compétentes peuvent se communiquer directement entre elles, de la manière prévue à l'article 14, le complément d'information visé à l'article 13 de la convention européenne d'extradition. En Finlande, le ministère de la justice, le service central de la police judiciaire et la Cour suprême sont habilités, en vertu de l'article 14 de la convention, à solliciter, à communiquer et à recevoir ce complément d'information."

English

1. Article 7(2): Finland will grant extradition of its nationals only under the following conditions: at the discretion of the Ministry of Justice, a Finnish national may be extradited

to a Member State of the European Union to stand trial for a crime the most severe punishment for which, under Finnish law, is at least four years' imprisonment if committed under similar circumstances in Finland; a condition of extradition is that, once the judgment has become final, the requesting Member State undertake immediately to return an extradited Finnish national to Finland for possible imprisonment if he consents to serve his sentence in Finland; no Finnish national may be extradited for a political crime or a crime committed in Finland, on a Finnish vessel on the high seas or in a Finnish aircraft; no Finnish national may be prosecuted or punished for a crime other than that referred to in the application for extradition, without the authorisation of the Ministry of Justice; no Finnish national may be re-extradited to another State. 2. Article 12(2): Finland will continue to apply Article 15 of the European Convention on extradition except where Article 13 of the Convention on simplified extradition procedure between the Member States of the European Union provides otherwise or where the person whose extradition is requested has consented to re-extradition. 3. Article 18(4): as far as Finland is concerned, the Convention may apply, before it enters into force internationally, in relations with those Member States which have made a similar declaration. Article 13(2) of the Convention: "The central authority in Finland pursuant to Article 13(1) is the Ministry of Justice.". Article 14 of the Convention: "Supplementary information as referred to in Article 13 of the European Convention on extradition may be communicated directly between the competent authorities in the manner referred to in Article 14. In Finland, the Ministry of Justice, the Central Criminal Police and the Supreme Court are entitled under Article 14 of the Convention to request, communicate and receive supplementary information.".

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP- 326 /04/DPE/as

Warszawa, dnia 01.06.2004 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

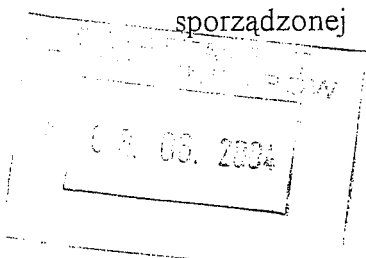
Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektów:

- uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Dublinie dnia 27 września 1996 r., do ratyfikacji,
- ustawy o ratyfikacji Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Dublinie dnia 27 września 1996 r., wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonymi projektami uchwały (pismo nr RM-111-134-04) i ustawy (pismo nr RM-10-99-04) uprzejmie informuję, iż nie zgłaszam uwag.

Odnosząc się do Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Dublinie w dniu 27 września 1996 r., pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Konwencja odnosząca się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej została sporządzona w Dublinie. Jej celem jest ułatwienie i zdynamizowanie stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji z 13 grudnia 1957 r. (przyjęta w ramach Rady Europy), Konwencji z 10 marca 1995 roku, sporządzonej na bazie Artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, dotyczącej

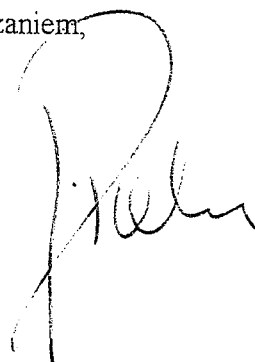

GABINET
SEKRETARZA RADY MINISTRÓW

uproszczonej procedury ekstradycyjnej między państwami członkowskimi Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE nr C 78, 95.03.30).

- II. Procedura wprowadzona przez przedłożoną Konwencję wpływa na poprawę współpracy prawnej państw członkowskich w zakresie ścigania przestępców w wymiarze ponadnarodowym, a także wykonywania wobec sprawców przestępstw orzeczeń o pozbawieniu wolności. Zmienia również zasady funkcjonowania instytucji ekstradycji poprzez znaczne przyspieszenie realizacji wniosków o wydanie. Obecnie, procedury ekstradycyjne uregulowane w opiniowanej konwencji, w zakresie obrotu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zostały zastąpione przez przepisy decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania oraz procedur dostarczania pomiędzy państwami członkowskimi (Dz. Urz. WE Nr L 190, 18.07.2002).
- III. Należy jednak pamiętać, iż kilka państw członkowskich, zgodnie ze złożonymi oświadczeniami do ww. decyzji ramowej, stwierdziło że w dalszym ciągu będą stosować dotychczasowe procedury ekstradycyjne. Ponadto istotny jest fakt, iż związanie się przez Polskę przedłożoną Konwencją wynika wprost z postanowień Aktu o Przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej.
- IV. **W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, iż projekty:**
- uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Dublinie dnia 27 września 1996 r., do ratyfikacji,
 - ustawy o ratyfikacji Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Dublinie dnia 27 września 1996 r.
- są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Włodzimierz Cimoszewicz
Minister Spraw Zagranicznych